

S M E T Á N E K

Téma: Zima

č. 86

Mrazivá zima

Jednoho mrazivého dne se tatínek Milan se svým synkem Honzou rozhodli, že půjdou na výlet za babičkou. Šli a šli a najednou uviděli les, ale ten les jim připadal nějak zvláštní, ale nevěděli čím. Honza pořád přemlouval tatínka, aby šli lesem, až se nakonec tatínek nechal přemluvit a šli. Najednou Honza viděl postaveného sněhuláka. No to víte, Honza byl zlobivý kluk, takže hned vytrhl sněhulákovi mrkev. Ale najednou sněhulák ožil a říkal Honzovi: „Co si to dovoluješ, až já tě chytím, dám ti pár facek.“ Tatínek neváhal, vytáhl z batohu termosku s čajem a chrstnul ji na sněhuláka. Sněhulák ihned roztál. Potom šli tatínek s Honzou za babičkou pár kilometrů, v půlce cesty si dali svačinu, párkrát se zastavili a pozorovali stopy ve sněhu. Až konečně došli k babičce. Společně dali večeři a po večeři šli všichni stavět sněhuláka. Snad tenhle zase neobživne.

Antonín Holas VI.B

Můj zimní příběh

Zima, zima je moje druhý nejoblíbenější roční období. Všichni mají rádi zimu, protože jsou Vánoce, ale já mám ráda zimu, protože mám narožky. My snad Vánoce neslavíme, ale slavíme "eid milad un nabi", jsou to naše Vánoce, trvají dva dny, každý rok je to jiný datum, tentokrát je to od 30.11-1.12. Každý rok ve škole máme i besídku, dáváme si dárky, hrajeme si, jíme čipsy atd... Je to hodně zábava. Nejvíc mě baví kupovat dárky pro své kamarády. A pak je na řadě nový rok. Na nový rok se těším celý rok. Nový rok je šance pro další předsevzetí a nová přání. Já jsem si už dala svoje předsevzetí a co vy?

Ayesha Iman VII.A

Ve Žďáru nad Sázavou je Stránský rybník a na něm jsou dva ostrovy. Jeden větší a ten druhý zase o něco menší. A na tomto rybníce se odehrál takový docela zvláštní příběh. Na těch dvou ostrovech se jednoho dne usadily dvě labutě, a protože začínala zima a voda začala mrznout, lidé se o ně začali bát. Tak jim postavili přístřešek a do ledu jim vysekali díru, aby si labutě mohli obstarávat potravu. Jenže led zase zamrzl, a tak každý den chodili lidé do ledu vysekávat díru. A jednoho dne, to už začínalo jaro a led začal roztávat, lidé přišli k rybníku, aby zjistili jak se labutím vede, ale labutě už nenašli.

Matěj Crhák VI.B

Zima

Zima je super, ale někdy je hodně velká zima, což je otravný. Ale co mám hodně ráda na zimě je to, že padá sníh a můžete lyžovat, jezdit na sánkách, na lopatě nebo na talíři, můžete venku bruslit a koulovat se, to je naprosto super. V zimě se taky můžete klouzat po ledu a nejlepší je když spadnu. Ale v zimě jsou také čerti, což já moc nemusím. Taky je fajn, že jsou Vánoce a je super, že kvůli nim nemusím do školy, což je fajn. Ale co mě hodně vadí, tak to je to, že musíme na sobě mít hrozně moc oblečení, jako je třeba šála, čepice, rukavice, bunda, tílko a tak dále.

Takže zima je celkem super.

Nikola Blahníková VI.B

Zimní radosti a starosti
Brzy bude zima, to bude prima,
zem bude hladká, padá dědek i babka.
Auta jdou do smyku, děti jsou na vleku.
Budou mít práci vlekaři, a bohužel i lékaři.

Sněhulák stojí opodál,
s velkýmnosem a metličkou,
postavil ho tam malý Dan
s naší malou Aničkou.

Sněhulák v březnu padne k zemi,
trochu smutno z toho je mi,
na led nepomůže nic,
přijde jarní slunce a je pryč.

Eliška Skalská VII.B

Krutá práce v kruté zimě

Museli jsme pracovat v zimě od rána do večera a jídla jsme dostávali málo. Všichni pracovali ze všech sil, ale brzy se unavili. I když se snažili dostat z pracovního tábora v Rusku, tak se málokdy stávalo, že někdo utekl, a když už utekl, tak zemřel na podchlazení. Já, jakožto osmnáctiletý chlapec, jsem pracoval s velkou vervou a můj otec pracoval jako já, i když někdy pracoval víc než já. Mám, nebo taky už možná nemám, sestru a matku, protože když jsme přijeli vlakem sem do pracovního tábora, tak jsme byli rozděleni na muže a ženy, takže jsme je s otcem už nikdy neviděli. Jednoho dne jsme měli pauzu, a když jsem s otcem seděl na bedně uvnitř jídelny, tak najednou slyšíme venku výstřely, a tak už teď víme, co čeká ty, kteří neuposlechnou rozkazy nebo něco provedou, a tím poruší pravidla, která jsou a platí v pracovním táboře v Rusku. Další den jsme dostali velký oběd, protože se musela postavit dřevěná konstrukce. Když jsem se ptal, co to bude, tak mi odpověděli, ale nerozuměl jsem, protože jsem zapomněl, že strážníci budou mluvit rusky. Po nástupu nám rozdělili funkce, můj otec se učil ve škole rusky, takže mi přeložil, co má jaká skupina dělat. Já jsem měl společně s mojí skupinou opracovávat dřevo. Nevím, jestli všichni rozuměli, ale vypadali tak, asi taky uměli rusky. Když jsme s naší skupinou dorazili do takové malé garáže, tak v té byly vyskládané velké klády. Ani nevím proč, jsem řekl nahlas: „A tohle všechno musíme udělat...“. Najednou odpověděl někdo česky: „Ano, všechno, co je tady“. Docela mě překvapilo, že tady někdo právě promluvil česky, a tak jsem se zeptal, kdo to řekl. Hned nato ze skupinky vyzábělých lidí vystoupil pohledný muž ve středních letech s o trochu menším chlapcem než já, kterému bylo asi sedmnáct. Tak jsem se seznámil s nejbližšími přáteli, ale to jsem ještě samozřejmě nevěděl. Náš rozhovor přerušilo silné bušení do vrat garáže a následné řvaní rusky: „шевелят ся с э тими колодами“! Hned nato jsem se toho muže zeptal: „Rozuměl jste mu“? Muž mi odpověděl: „Ano, prej máme pohnout s těma kládama“. Všichni se pustili do práce, a protože někdo nerozuměl, musel se dorozumívat posunky. Všichni pracovali rychle a pečlivě, takže práce byla za hodinu hotová. Když jsme se za dvě hodiny setkali mým otcem, zeptal jsem se ho jakou měl povinnost. On mi odpověděl: „Museli jsme odnášet ve dvou opracované klády... a jak se tobě dařilo“? Vzpomněl jsem si, že jsem potkal Čechy, a tak jsem mu to řekl: „Dobře a poznal jsem dva Čechy“. Můj otec zareagoval takto: „Čechy... Čechy... nevíš, náhodou kde jsou“? Hodně dlouho jsem přemýšlel o tom, kam šli, a nakonec jsem odpověděl takto: „Nevím“. Dlouho bylo ticho a to ticho najednou prolomilo svolávání na dlouho očekávaný večerní nástup. Otec mi přeložil, že od zítřejšího dne se bude těžit v dolech ruda, která se následně odveze do hutí, a že ráno se budou konat menší práce, ale po obědě se půjde většinou těžit do uhelných dolů. Nazítří ráno probíhaly opravdu drobné práce, no a po obědě začala muka. Když jsem poprvé vstoupil do uhelného dolu, pomyslel jsem si, jak je to tu nepříjemné, nepohodlné, pro klaustrofobika nepřijatelné, zarážející, až děsivé. Když jsem poprvé držel krumpáč, zjistil jsem, jak je to těžké držet krumpáč a těžit. A když konečně skončila moje úloha (moje úloha byla vytěžit vozík plný uhlí), tak jsem šel do barák, tak se nazývala noclehárna, a šel jsem si lehnout. Druhý den cestou s mým otcem na snídani jsme potkali ty dva Čechy, otec se s nimi také seznámil, popřáli si dobrou chuť a začali jíst. A takhle to probíhalo asi tři měsíce a po těch třech měsících tvrdé práce v dolech jsem měl narozeniny, takže už mi bylo devatenáct. Na moje narozeniny se stalo něco šokujícího. Když jsem zašel nevědomky do zakázaného prostoru, namířil na mě ruský strážník, něco na mě křičel. V tu chvíli se někdo dotknul mého ramene a řekl: „Skrč se! Vstoupil do prostoru mezi mnou a strážníkem, až teď jsem poznal, kdo to je... byl to můj otec! A já zakřičel: „Néééé“! Ale přesto jsem zůstal na zemi jako přibitý a pak už jsem slyšel výstřel. Vedle mě padlo lidské tělo,

které se zabořilo do sněhu. Vzchopil jsem se a hned utíkal zpět, aby mě nedohnal stejný osud. Pak jsem bezmyšlenkovitě strávil další čtyři roky a ty čtyři roky jsem sprádal velký plán, kterým jsem riskoval svůj život, ale zdál se mi dokonalý. Dva měsíce nato jsem si pozval Roberta a Jacka (zjistil jsem si jména těch dvou Čechů), abych je zasvětil do svého plánu. Můj plán vyžadoval velkou opatrnost a hlavně trpělivost, měli jsme se prokopat ven z uhelného dolu. Tak jsme začali kopat, a protože jsme na to byli tři, za pět dní jsme měli hotovou asi jednu třetinu naší malé šachty, pak začaly trable. Část šachty se zasypala a skoro nic jiného jsme nedělali, než těžili. Byli jsme vyčerpaní, a když už jsme měli dvacet pět metrů, začali jsme kopat směrem nahoru a brzy jsme cítili povrch. Vzali jsme si svoje věci, z oběda zásoby a po jídle jsme se vrhli na poslední část naší práce. Za půl hodiny už jsme měli díru ven. Když jsme vylezli a nadechli se čerstvého vzduchu, zasmáli jsme se. Poprvé za tu dobu, co jsme byli v pracovním táboře. Rozeběhli jsme se... sníh nám křupal pod nohama, všude bylo bílo. Krásná ruská zima.

Johan Bartůněk VI.B

Sněhulák

Lenka a její se sestríčka Laura se moc těšily na sních a opravdu za 3 dny začalo sněžit. Hned vyběhly z domu. Když vyšli z domu, hned začali stavět sněhuláka. Opravdu se jim povedl, vypadal jak živý. Bylo po 12. hodině a maminka je volala k teplé polévce. Po jídle vyběhla ven a hnala se ke sněhulákovi, ale co to? On tu není. Když v tom za ní něco promluvílo: „Já jsem sněhulák Bob.“ Lenka se vyděšeně otočila, nic neřekla, jen se dívala. Byl to ten, který se sestríčkou postavily. Radši utekla. K večeru šla i se sestríčkou znovu, ale bohužel už tál a odešel do zimního království.

V tu chvíli se Lenka probudila a uvědomila si, že to byl pouhý sen. Celkem ji to mrzelo!

Nelly Šomičová VI.A

Letošní zima

Zima je krásné roční období,
lidi si doma zatopí.

A krásně nás zahřeje,
teplý čaj co rádi pijeme.

Když je venku vánice,
oblékneme si čepice.

Na zimě mám nejradši,
že se nikdo nemračí.

Tereza Bradnová VII.A

Zima jako od Lady

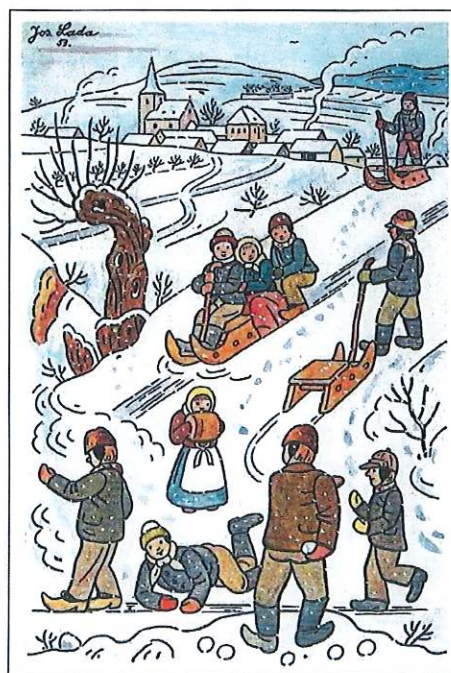
Sluníčka už ubývá, a tak všichni řešíme, jak se více zachumlat do kabátů a bund, a že zas přijde brzy zima. Brr, ta dlouhá a protivná zima, než nás zas první sluneční paprsky zahřejí. Ale také se blíží Vánoce, ty kouzelné Vánoce, kdy se zas všichni sejdeme u naší babičky na venkově, rozdáme si dárečky a je nám tak hezky. Miluju Vánoce a ty přece patří k zimě.

Vzpomněla jsem hned na babičku, jak mi vyprávěla o zimě, jakou zažívala jako malá. Také bruslili jako dnes. Ne na nějakém stadionu, ale na zamrzlém rybníce na zahnutých železkách přivázaných k botám. Lyžovali na dřevěných prkénkách, které vypadaly docela jinak než dnešní lyže. Nebyly žádné upravené sjezdovky s vleky. Na kopec si museli pěkně vyšlapat. Cestou se v té zimě pěkně zahřáli, koulovali, postavili sněhuláka, vyváleli se ve sněhu, promáčeli se a nasmáli se. Sněhu bylo všude tolik, že přes závěje neviděli a museli se jimi doslova prokousat a vyhrabat cestičky.

Dnes už tolik sněhu nebývá, spíš jen na horách. Ale zase u nás v Praze, když napadne čerstvý sníh, vypadá hned město krásně čistě. Všechny věže, a že jich je víc než sto, mají krásné bílé třpytivé čepičky. S rodiči se projdeme předvánočním městem plným světýlek, kde to na trzích nádherně voní, cinká a hrají koledy. To je také moc krásná zima, jakou mám ráda. Chodím bruslit na Letnou a o jarních prázdninách pojedu zase na hory lyžovat a zkusím to i na snowboardu.

Moc se už na všechno těším. Ať už přijde ta zima.

Zima, zima, ziminka,
příroda se vyspíná.
Děti se zas vydovádí,
babička vzpomíná mládí.
Jak to bylo tenkrát
vypráví nám popáté.
„Tehdy zima dětičky
nebyla jak nýčko.
To nás zábly ručičky,
zčervenalo líčko.
Můžete to vidět tady,
na obrázku pana Lady.“

Kateřina Hošková VI. A

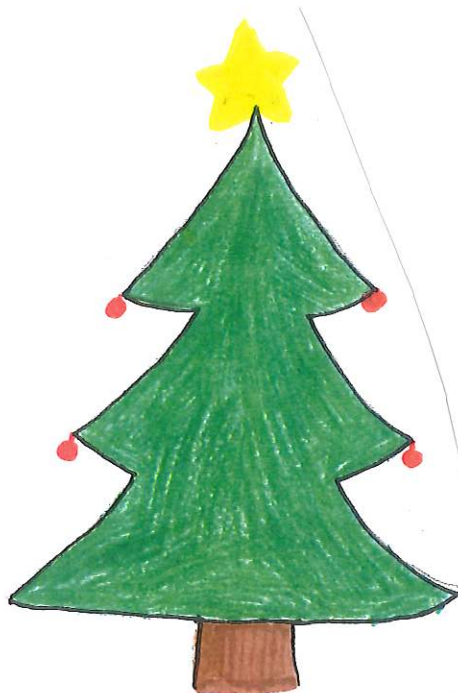
Ráno vstanu zase škola
bože můj, „furt dokola“
Svoje okno otevřu si, co to bílé vidím tu?
Sníh se z nebes přes noc snesl
na kolena jsem před ním klesl
Všude bílo, krása čistá,
příroda svou změnu chystá

Adam Hoffmann IX.B

Jak slavíme Vánoce

Zima je moje druhé nejoblíbenější roční období. Když nasněží, je to krásné, všechno se třpytí. A navíc sáňkování je hrozná zábava. Když přijde první adventní neděle, tak zapalujeme první svíčku na adventním věnci. Už začínám mít tu vánoční náladu, když už přijde ten dvacátý čtvrtý prosinec, ten Štědrý den, tak k nám přijede babička, koukáme na pohádky, piju kakao a jím cukroví, prostě taková ta pohoda. K obědu většinou míváme čočku. Potom ještě dobaluju dárky a dodělávám věci na poslední chvíli. Začínáme večeřet tak kolem šesté hodny, vždycky máme řízek s bramborovým salátem. Když dovečeříme, zavoní zvoneček a jdeme rozbalovat dárky. Když máme už všechno rozbaleno, tak si povídáme. Dvacátého pátého prosince jsme doma a chodíme po Praze a prohlížíme si betlémy v kostelech. Nějak takhle probíhají naše Vánoce.

Kristýna Jedličková VII.A

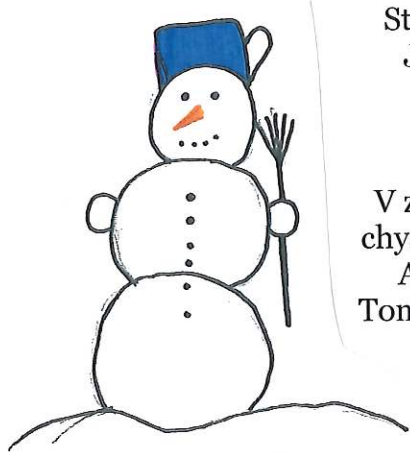
Záhada o Vánocích

Když jsem se jednoho rána vzbudila a koukla jsem se z okna, viděla jsem spoustu sněhu, zamrzlé větvičky a rampouchy. Ale nebyla jsem z toho moc nadšená, protože jsem musela do školy. Když v tom se ve dveřích objevila maminka a řekla, že už mám vstávat, protože musím s tátou pro stromček a jít pro kapra. V tu chvíli jsem si uvědomila, že je 23. prosince a že zítra jsou Vánoce. Byla jsem z toho nadšená a hned jsem se šla obléknout do zimní bundy, čepice a do rukavic. Po pár krocích jsme dorazili na náměstí, na kterém byly trhy. Okamžitě jsem se rozběhla ke stánku s vánočními ozdobami, které mě hrozně přitahovaly. Tatínek ke mně přišel a měl v síti kapra. Byl moc pěkný a taky pěkně tlustý. Když jsme přišli domu tak jsme ukázali našeho kapra mamince. Mamince se taky moc líbil, pořád povídala, jak je pěkný a že jsme vybrali toho správného. Když v tom tatínek maminku přerušil a řekl, že ho musíme dát do vody. Jelikož máme na zahradě sud na vodu, tak jsme ho tam dali. Byla jsem moc unavená, tak jsem si šla lehnout, moc jsem se těšila na zítřek. Druhý den ráno jsem vyskočila z postele a šla jsem se podívat na kapra a popřát mu veselé Vánoce, jenom tak ze srandy. Přišla jsem k sudu, ale kapr nikde. Tak jsem si myslela, že se chystá na pánev, ale tak brzo to mi nešlo do hlavy. Tak jsem se šla zeptat táty, kde je náš kapr, jelikož v sudu není. Tatínek se chytil za hlavu. Hledali jsme toho kapra hrozně dlouho, asi tak dvě hodiny, ale kapr nikde ani na pánvi. Mamince jsme to nemohli říct, protože se jí moc líbil a takhle bychom ji zklamali, ale neměli jsme na vybranou. Tak jsme se přiznali. Maminka se zasmála a řekla, že toho kapra dala do vany, protože jí ho bylo líto, že musí být venku sám. Všichni jsme se tomu zasmáli a začali se chystat na večer. Málem bych zapomněla, krásné svátky a nepanikařte, když se něco ztratí, všechno se vždy najde.

Barbora Kazdová VII.B

Zima

V zimě staví se sněhuláci,
Táta sedí u telky.
Anténu sebrali mu ptáci,
Tak nadává na straky.

Straky jsou černobílé,
Jako v zimě strom.
Oni odletěli míle,
tak šel táta dom.

V zimě slaví se Vánoce,
chystám dárek mamince.
A tátovi smutnému,
Tomu koupím pro změnu
anténu.

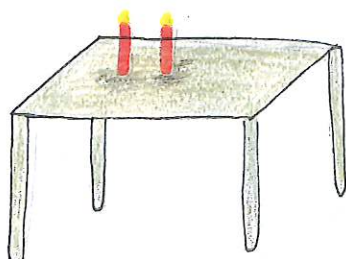
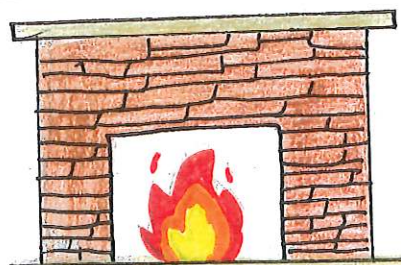
David Zhang VI.A

Zima

Zima je moje nejoblíbenější roční období. Všechny parky jsou pokryty sněhem. Je to nádherný pohled. U dětí, i u dospělých probíhá zima velice zábavně. Někdo staví sněhuláky, někdo lyžuje, někdo bruslí atd.

Zimu mám ráda proto, že u nás v Arménii se všichni těší na Nový rok. Skoro vždy v prosinci sněží a panuje vánoční atmosféra. Připravíme hodně dobrých jídel, hezky se oblečeme a čekáme až odbije půlnoc. Dárky dostáváme na Nový rok. Vždy k nám přichází hodně hostů, také my chodíme na návštěvy popřát šťastný nový rok. Takto oslavujeme šest dnů. Sedmý den, tzn. 7. ledna, slavíme Vánoce. V Arménii totiž máme jiný kalendář, z tohoto důvodu slavíme Vánoce v jiný den, než se slaví v Česku. Vždy se sejde celá rodina a večeříme spolu. Vánoční prázdniny mám velice ráda.

Ani Afrikyan VII.A

7

Kamarádství v zimě

Byla jednou jedna holka, která se jmenovala Zuzanka. V den, kdy šla do školy, byla hrozná zima, kterou ještě nikdy nezažila. Zuzanka neměla ráda zimu, prý je moc chladná a větrná... Cestou myslela na to, že má všechno, na co si pomyslela, ale to, co jí hrozně chybělo, bylo, že nemá opravdovou kamarádku. Měla jenom malého bratra Davídka, kterému byl teprve rok. Maminka se o něj musela starat, na Zuzanku neměla čas a tatínek pořád pracoval. Zuzanka se učila dobře. O přestávkách se snažila zapojovat mezi děti, ale marně, nikdo si s ní nechtěl povídat. Přišla domů ze školy a přemýšlela, jak by se mohla dostat mezi ostatní. Byla smutná a občas i brečela. Jako každé ráno, když šla do školy, potkala holky. Povídaly si a ona si pomyslela, jaké by to bylo, kdyby si mohla povídat s nimi. Ale nemohla nic dělat. Byla milá, usměvavá a hlavně trpělivá. Chvíli to trvalo, ale postupně se s ní spolužačky začaly bavit. Holky si uvědomily, jak by jim bylo, kdyby si jich nikdo nevšímal a do školy musely chodit samy. A hlavně, že je se Zuzkou legrace. O přestávce ji holky pozvaly do parku na koulůvačku. Chodila tam s mladším bráchou každý den. Jejím nejoblíbenějším obdobím se stala zima.

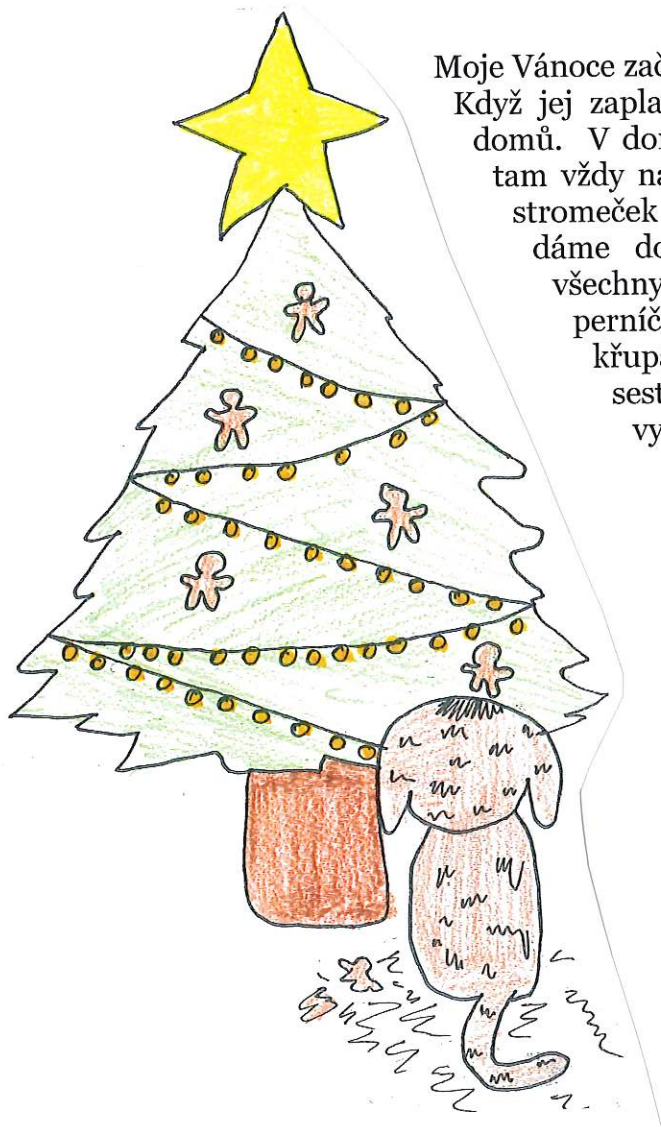
Adéla Láníková VI.B

Jak slavíme Vánoce

Moje Vánoce začínají tím, že já s tátou kupujeme stromček. Když jej zaplatíme a naložíme do auta, vezmeme si ho domů. V domě ho dáme do výtahu a super je, že jsme tam vždy namačkaní jako špekouni. Jakmile už máme stromček doma, táta vyndá ozdoby a já se sestrou se dáme do ozdobování. Když už máme pověšené všechny ozdoby, tak začneme dávat na stromek perníčky. Netrvá ani pár minut a už slyšíme křupání a víme s jistotou, že náš Janty (pes mojí sestry) perníky začal ochutnávat. Vždy mu vynadáme a on pokaždé kouká jako nevinátko.

A takhle zahajujeme nejkrásnější zimní svátky v roce.

Šimon Svoboda VI.A

Překvapivý orienták

Jednou v zimě, když jsme se zúčastnili pražských žebříčků ve Velkých Popovicích, bylo -17 °C a foukal silný vítr. Přijeli jsme, všechno vypadalo jako normální orienták. Přivítali jsme se a šli jsme na start. Prvních 5 kontrol bylo v pohodě, ale 6. kontrolu jsme nemohli najít, hledali jsme ji všude pod vývraty, v rýhách, jámách, za kameny, asi půl hodiny, ale nenašli jsme ji, asi nám ji někdo ukradl. Běželi jsme dál a asi po pěti minutách jsme uviděli utíkajícího kance, za kterým běželi lovečtí psi. Myslivci po něm stříleli jak zběsilí, ale nemohli se trefit. Kulky svištěly vzduchem a některé se zavrtaly do stromů. Jeden myslivec si nás všiml a běžel k nám a mířil na nás puškou a křičel na nás ať okamžitě jdeme pryč. Tak jsme běželi do cíle.

Aleš Dlouhý VI.B

Zimní jednorožec

Ještě nespadly první vločky sněhu z nebe a ze mě už je zimní jednorožec. Povím vám nejen jak vypadám, ale dozvíte se i to, kde žiji.

„Ahoj děti, já jsem zimní jednorožec a teď vám povím, jak vypadám,“ řekl zimní jednorožec. „Jsem bílo-modrý a také mám modrá kopýtka se třpytkami. Když jsem šťastný, mám modro-stříbrné vlásky, a když je mi smutno, mám tmavě modré vlásky.

Na noze mám mateřské znaménko ve tvaru vločky se třpytkami a můj roh je světle fialový, také mám zeleno-modrá očička a na jednom očku mám bílý puntík.

Na obou stranách mám křídlo, jehož barvy jsou světle-fialovo-bílé, protože když je nějaké děťátko smutné, tak přiletím a posypu ho sypkým práškem štěstí.

Já žiji v zakletém lese, i když to zní strašidelně, je to tam moc krásné, žiju také s jinými jednorožci. Každý večer sedáváme u fontány štěstí. Vždycky v půlce měsíce přiletí jednorožčí královna.“

Bojana Stojanovska VII.A

Vločka

Zima ji každý rok přináší
Mé srdce vždy potěší.

První, druhá, třetí vločka
Žádná stejná, každá jiná.

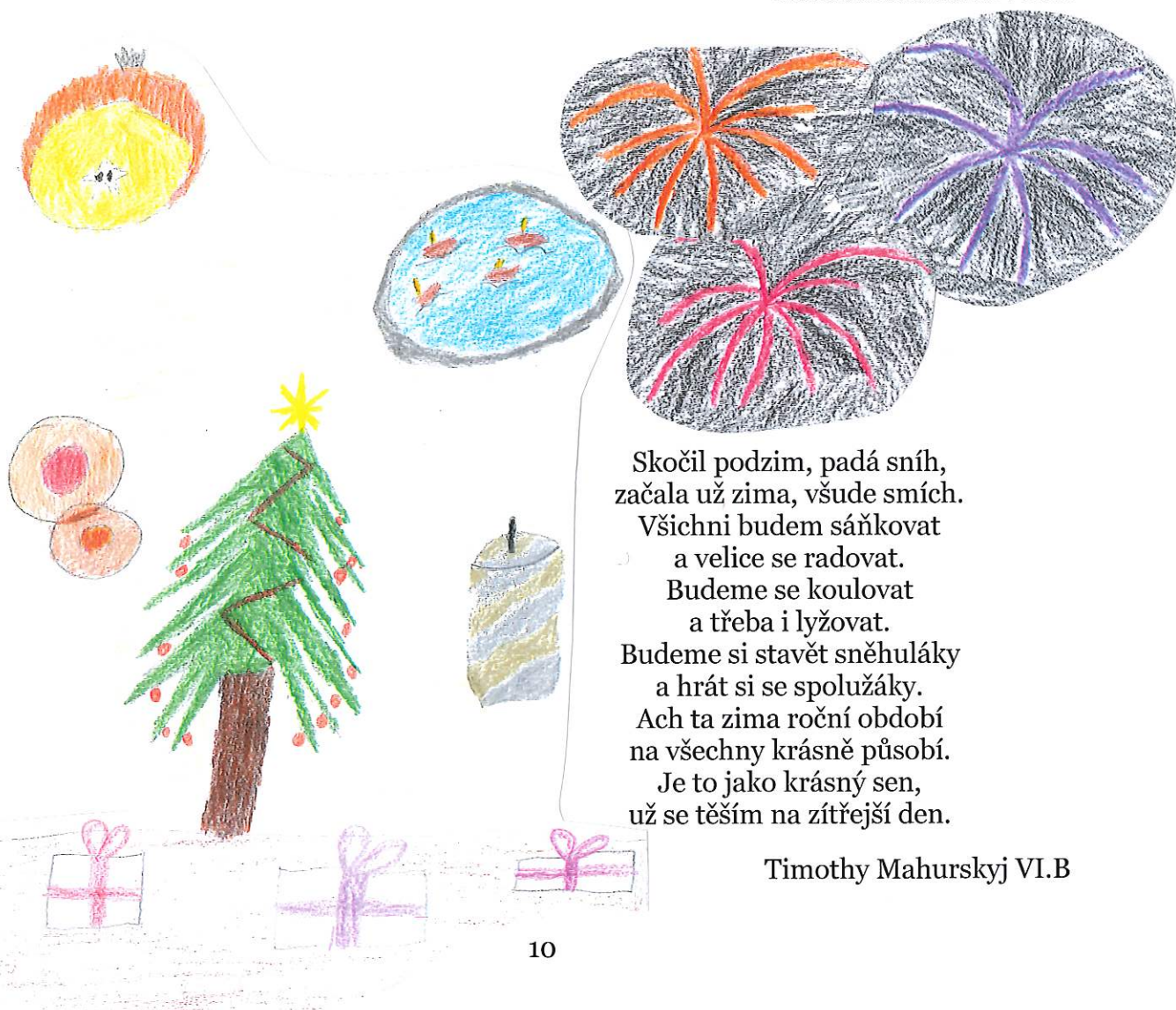
Vločka různě malovaná
Po ránu mi na oknech tančívá.

Kateřina Hronová VI.B

Zimní čas

Po roce už je tady zase zima. Venku fouká studený vítr a my čekáme na první vločky sněhu. Po nich už je všude bílo. Na zasněžených kopcích se sáňkuje. A se sněhem jsou tu i Vánoce. Všude voní skořice a vonné svíčky. Duch Vánoc je všude kolem nás. Na Staroměstském náměstí je velký stromček, který je večer ještě kouzelnější než ve dne. Lidé zběsile běhají po obchodech a nakupují dárky. Ale po Vánocích je tady ještě Nový rok. Jediný večer v roce, kdy nikdo nejde spát před půlnocí. Všichni čekají až oblohu rozzáří spousta barev na oslavu nového roku.

Natálie Bartáková VII.A

Skočil podzim, padá sníh,
začala už zima, všude smích.

Všichni budem sáňkovat
a velice se radovat.

Budeme se koulovat
a třeba i lyžovat.

Budeme si stavět sněhuláky
a hrát si se spolužáky.

Ach ta zima roční období
na všechny krásně působí.

Je to jako krásný sen,
už se těším na zítřejší den.

Timothy Mahurskyj VI.B

Zimní dobrodružství

Loňskou zimu jsme letěli do Kanady. Celkem jsme tam strávili dva měsíce. S mým kamarádem Hugem jsme šli na tři týdny do divoké přírody. Měli jsme dva luky se čtyřiceti šípy a jednu pušku. V Kanadě bylo po kolena sněhu, a proto jsme si vyrobili sněžnice. Po týdnu jsme už neměli zásoby masa, protože jsme několik dnů nic neulovili. Dnes to ale vypadalo na dobrý lov. A taky že byl. Ulovili jsme dva soby. Byla nejen hojnost masa, ale také po týdnu náročného zpracování jsme získali navíc i teplé přehozy. Několik dalších dnů jsme lovit nemuseli. Až čtvrtý den jsme vyrazili na lov. Ukryli jsme se ve sněhové závěži při okraji potoka a čekali. A pak to přišlo, stádo srnek hledajících pod sněhem potravu se pomalu přibližovalo k potoku. Hugo vystřelil šíp jako první a minul. Zadržím dech. Zamířím a pouštím třetí. Srnka s sebou trhne a kulhavě prchá. Hugo sahá po pušce a střílí. Srnka šla k zemi. Uprostřed kruté zimy byla srnka vyhublá. Potom se ale stalo něco, s čím jsme nepočítali. Přiběhli vlci. Smečka na nás začala dorážet. Nám nezbylo, než nechat srnku napospas a zachránit si holý život.

Po celou dobu loveckého pobytu v divočině jsme ušli více jak sto kilometrů a zažili mnoho dobrodružství.

Štěpán Bouček VI.A

Zima

Zima sice není moje nejoblíbenější období, ale mám ji docela ráda. Nejradši mám, když napadne sníh a můžu si užívat zimní sporty. V Praze je sníh v posledních letech vzácnost. Když sníh napadne, jdu hned bobovat s kamarádkami do Riegrových sadů. Stavíme sněhuláky, koulujeme se, a když je hodně sněhu, snažíme se postavit iglú. Jednou jsme šli na Silvestra pozdě večer do parku střílet rachejtle a všude bylo krásně bílo, protože celý den sněžilo. Těšili jsme se, jak si ráno užijeme bobování, ale druhý den nebylo po sněhu nikde ani památky. Když jsme se šli večer do parku podívat na novoroční ohňostroj, klouzali jsme se v blátě. A takhle je to se sněhem v Praze v posledních letech pořád. Proto jezdím o jarních prázdninách na lyžařský tábor, abych si užila sněh a lyžování. Jednou mi rodiče vyprávěli o tom, že když byli malí, měli uhelné prázdniny a týden nechodili do školy. Ale to už se asi nestane.

Natálie Koryntová VI.B

Zima

Nedávno jsem viděla jednu holčičku na ulici. Byla úplně bledá jako sníh, jen tváře měla rudé jako zralé třešně a ruce si zahřívala v rukávech. Potkávala jsem ji na tom stejném místě jak ráno, odpoledne tak i večer. Přišla mi taková zajímavá, vždycky na sobě měla dlouhé šaty, veliké boty a hnědou roztrhanou bundu. Potkávala jsem ji na ulici tak často, že už mi to bylo divné. Jednoho dne jsem se odvážila k ní přijít a zeptat se, jak se jmenuje, řekla mi jen: „Emily“. Nic jiného mi už o sobě neřekla.

Další dva dny jsem ji neviděla. Dny utíkaly a já začala mít strach, že se Emily něco stalo. Bylo pár dní před Vánoci, a tak jsem šla koupit dárky rodičům. Nakoupila jsem spoustu dárků. Šla jsem domů, ale cestou mi popadaly všechny dárky na zem. Začala jsem je sbírat a najednou mi s tím někdo začal pomáhat. Hned jsem se podívala a byla to Emily. Byla jsem hrozně šťastná, že ji zase vidím. Podívala jsem se na ni a všimla

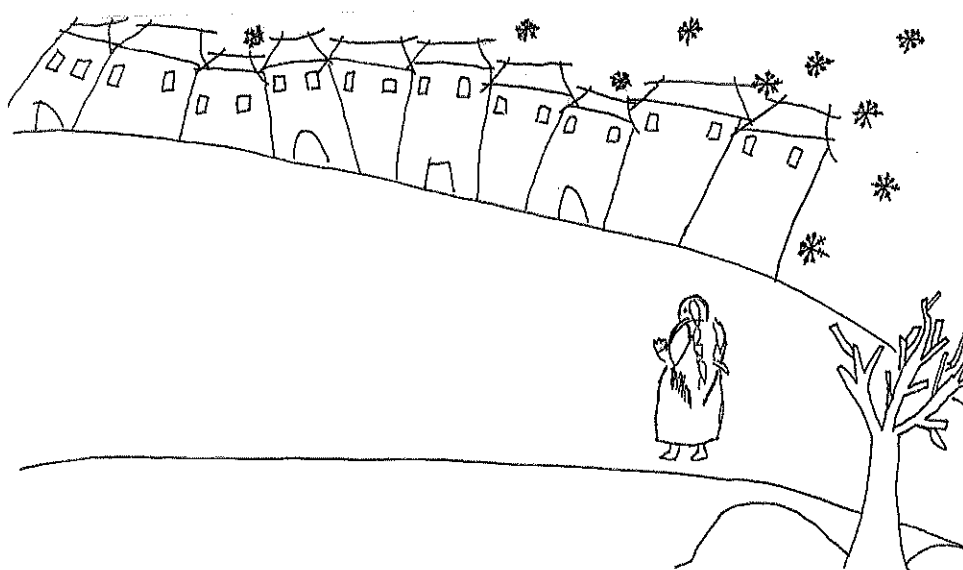

jsem si, že má ještě víc roztrhané oblečení, než měla před tím. Hned jsem běžela domů i s dárky a vzala jsem svoje staré oblečení a šla jsem zpátky za Emily. Když už jsem byla u Emily, dala jsem jí zimní oblečení, aby nenastydla, a zeptala jsem se jí, jestli má s kým strávit Štědrý večer. Odpověděla mi, že nemá.

Doma jsem mamince vysvětlila, jak na tom Emily je, a zeptala jsem se jí, jestli s námi může být na Štědrý večer. Odpověděla mi, že by byla moc ráda. Tak jsem šla i s Emily domů, šla se umýt, obléct a učesat. Půjčila jsem jí šaty a mašli do vlasů. S Emily jsme strojily vánoční stromeček, zdobily perníčky a zpívaly koledy. Všichni dostali dárky, i Emily.

Emily hned po Štědrém dni dostala ten nejhezčí dárek. Byla to rodina.

Sára Karmazínová VI.B

Zima v Moskvě

Zima je jedno z mých nejoblíbenějších ročních období. V zimě obvykle jezdíme lyžovat, nebo k babičce s dědečkem do Moskvy. Když jsem se vrátil ze školy domů, začal jsem si hned balit věci do kufru, protože za hodinu a půl jsme já a moje rodina měly být na letišti. Po třech hodinách letu jsme dorazili do Moskvy. Dále jsme jeli metrem a autobusem až k mým prarodičům.

Moskva mě přivítala velkými mrazy pod 20 stupni Celsia. Já jsem přijel do Moskvy v lehké bundě, ale kvůli nečekaným mrazům babička s dědečkem mě hned oblékli do kožešiny, čepice a dali také rukavice. Kvůli zimě bylo vidět, jak lidé přešlapují na autobusových zastávkách, aby se zahřáli.

Moskvané obvykle oblékají v zimě teplé kožichy, kožešinové čepice a rukavice. Nálada Moskvanů v zimě je obvykle velmi vánoční, veselá a dobrá. Když jsem se procházel po ulicích Moskvy, mnoho lidí mi popřálo hodně štěstí v novém roce.

V Moskvě se mi velmi líbilo procházet se po starých uličkách večerní Moskvy. Také mě bavilo navštěvovat různá muzea, jako například Experimentarium, muzeum umění a další. Mimo jiné mě zaujalo vánoční osvětlení, ohňostroje, sváteční ozdoba

ulic a obchodů. V Moskvě mi vadilo obvyklé zpoždění autobusů a tramvají kvůli mrazu.

Za tu krátkou dobu mého pobytu v Moskvě jsem stihl navštívit hodně atraktivních míst jako například: kluziště na Rudém náměstí, obrovská skluzavka z ledu, jarmarky s čajem a palačinkami, s kaviárem a další různá místa. V Rusku stejně jako v Čechách má každá domácnost živý stromeček. My jsme měli sibiřskou jedli. Spolu s dědečkem a setrou jsme ho ozdobili. Tradičně po ránu, v první den nového roku, jsem jako dárek pod stromečkem objevil nové lyže a helmu.

Pobyt v Moskvě se mi velmi líbil a chtěl bych, aby každá zima vypadala takhle. Moc rád se do Moskvy vrátím na příští Nový rok. I Vám bych chtěl popřát mnoho zážitků, hezkých dárků a hodně štěstí do nového roku 2018.

Filipp Lomakin VII.A

Štědrý večer

Žila jednou jedna stará babička. Babička byla velmi nemocná, sotva chodila a se zrakem na tom nebyla o moc lépe. Byla zima, všude bylo sněhu až po pás a babička, která sotva chodila a špatně viděla, se bála v té hromadě sněhu jít ven pro zásoby jídla do spíže, aby neuklouzla. Babička žila sama. Dnes byl Štědrý večer. Tento den je zvykem, že je rodina pohromadě a sejdou se všichni u slavnostní večeře. Babička neměla nikoho. Žila v chaloupce úplně sama. Její syn odjel do války, ze které se už nikdy nevrátil. Také její manžel před mnoha lety zemřel.

Babička seděla v křesle a podřimovala. Venku se už stmívalo, byla velká zima a padal hustě sníh. V tom někdo zabušil na dveře. Babička šla otevřít a před dveřmi seděly dvě děti. Babička se dětí ptala, co tu samy dělají, a ještě v takovém počasí. Děti jí odpověděly, že nemají kam jít, mají hlad a je jim zima. Prosily babičku, aby je nechala v chaloupce ohřát. Za to jí slíbily, že jí pomohou chaloupku uklidit.

Babička řekla: „To jste moc hodné, že mi chcete pomoci, ale nejdřív mi řekněte, jak se jmenujete.“ Děti jí odpověděly: „Já jsem Honza a já to je moje sestra Maruška.“

Babička jim tedy řekla, že by potřebovala donést jídlo ze spíže, která je venku. A tak děti šly, ale zámek od dveří spíže byl zamrzlý a dveře nešly otevřít. Marušku napadlo, jestli se nedostanou do spíže jinudy. Po chvíli hledání a odhazování hromady sněhu našel Honza pod sněhem díru ve stěně, kudy by se dalo do spíže vlézt. Honza tam tedy vlezl a začal podávat Marušce jídlo, které tam bylo uskladněno.

Poté děti uklidily také celou chaloupku, jak slíbily. Babička Honzíkovi a Marušce řekla: „Mockrát vám děkuji za pomoc. Bez vás bych asi umřela hladu.“ A tak dětem upekla bábovku a dala jim dva kožíšky po svém synovi. A oslavily společně Štědrý večer. Pro babičku to byl nejkrásnější vánoční dárek. A protože děti byly sirotci, tak u babičky zůstaly. Babička měla dva pomocníky a děti na oplátku měly kde bydlet. Žily spolu spokojeně a šťastně mnoho let.

Věřím, že zázraky se dějí i v běžném životě. Snažte se v životě druhým více dávat než od nich brát.

Pavel Kropáček VI.B

Pravěká zima

Píše se rok 950 000 před naším letopočtem, doba ledová ve své plné síle terorizuje pravěké lidstvo a mnoho lidí umírá ve velmi nízkém věku kvůli velmi nízkým teplotám. Muži musí velmi často na lov mamutů, protože se jídlo brzy spotřebuje. Musí hledat dřevo na oheň. V jeskyni je těžký život, je chladno, mokro, temno a někdy je i těsno, ale to je jejich jediný úkryt před sněhem. Mamut je sice velké zvíře, ale je mnoho hladových a tak nestačí jen jeden. Musí se lovit nejen kvůli masu, ale i kvůli jeho tlusté a srstnaté kůži. Kosti ze snědených mamutů a některé kameny se používají na výrobu zbraní a nástrojů, ale jiné kameny se používají na jejich broušení. Je potřeba mnoho dřeva, protože když zafouká vítr, oheň je pryč.

Stefan Stanivuković VII.A

Zima

Studený vítr vyfoukl poslední podzimní list, počasí je stále chladnější. Znamená to, že se zima blíží. Vzhledem k tomu, že se počasí ochladilo, všichni musí nosit teplé oblečení.

Příchod zimy skutečně dává dětem hodně zábavy, děti se těší na to, kdy konečně bude padat sníh. Až bude padat sníh, budou děti nadšené, vyběhnou k oknu a dívají se z okna, ze kterých je vidět tančící krystalový čistý sníh v tiché silnici. Děti šťastně křičí: „Už je zima a můžu zase válčit s kamarády.“ Zima ve skutečnosti taky znamená příchod Vánoce a Nového roku.

Lina Chen VII.B

Ztracený pes

Byl krásný zimní den. Čekal jsem před školou na mámu, pokaždé, když si mě šla vyzvednout, venčila našeho psa, ale tentokrát vodila kromě našeho i dalšího, byl to krásný černý labrador, kterému nebyl ani rok, měl hebkou srst a svislé uši, byl od sněhu a třásl se zimou.

Vůbec jsem nevěděl, co se děje, máma mi vysvětlila, že když venčila našeho psa, tak ten černý odněkud přiběhl, ale nebyl s ním páníček.

Šli jsme do parku. Cesta parkem byla nádherná, všude byl krásný bílý sníh, děti sáňkovaly, bobovaly, stavěly sněhuláky, házely po sobě sněhové koule a válely se ve sněhu.

Ptali se lidí, jestli toho psa neviděli, nebo náhodou neví, kdo je jeho páníček. Bohužel je nikdo neznal, chvíli jsme přemýšleli, co máme dělat, tak jsme se rozhodli, že půjdeme k veterinárovi, abychom zjistili, jestli nemá čip.

Cestou jsem ho musel držet za obojek, protože jsme další vodítko neměli.

Když jsme tam došli, tak jsi ho jeden z veterinářů vzal k prohlídce. Řekl nám, že nemá čip ani tetování, to znamenalo, že není možné zjistit, kdo je jeho majitel. Ptali se nás, jestli není možné ho ubytovat, ale jedna z paní doktorek řekla, že si ho vezme.

Za pár dnů jsme ji potkali, jak venčí svého nového psa, my jsme jí řekli, že zatím nikdo neoznámil, že by ztratil psa. Ona nám řekla, že to nevádí, že je velmi šťastná, že ho má.

Tomislav Atanasov
VI.B

Vánoční pohádka o Ježíškovi

Na Vánoce chodí Ježíšek a naděluje dárky pod stromeček. Ve vzduchu voní vánočka a vánoční cukroví. Děti se koulují, bobují a smějí se. Na Vánoce nikdo nechce být sám! A to je ten náš příběh. Začalo to v jednom docela malém domečku, kde bydleli maminka a tatínek i jejich malý kluk Honzík. Honzík, byl velmi hodný chlapec a také šikovný. Honzík měl moc rád Vánoce. Rodiče měli málo peněz, a tak neslavili Vánoce tak moc jako ostatní rodiny. Honzíkovi to bylo líto a ještě více mu to bylo líto, když viděl, jak rodiče chodí s dětmi pro vánoční stromky a on ne. Zeptal se maminky, jestli by taky nemohli mít stromek. Maminka řekla, že nemají tolik peněz a že to nejde.

Honzík chodil do školy, ale kamarády neměl, stačil mu jeho věrný psík Alfík, se kterým si užíval spoustu legrace a sdílel s ním všechny radosti i smutky.

Nadešel Štědrý den a Honzík jásal radostí, když uviděl uprostřed místnosti velký krásný ozdobený stromeček. Zpoza stromku vykoul myslivec, který s upřímným úsměvem pravil: „Veselé Vánoce, Honzíku.“ Myslivec se totiž dozvěděl od babičky, že rodina nemá peníze a Honzík po stromečku touží. Proto jednu krásnou jedličku uřízl v revíru a obdaroval Honzíkovu rodinu. Protože pan myslivec neměl žádnou rodinu, pozvala ho maminka a babička ke štědrovečerní večeři. Pan myslivec velice poděkoval a s radostí nabídku přijal. Celý večer myslivec vyprávěl příhody z lesa a některé byly tak legrační, že se všichni smáli, až se za břicha popadali, zpívali koledy a radovali se, že jsou spolu. Byl to ten nejkrásnější Štědrý večer.

Dárky pod stromečkem přeci jen Ježíšek nechal. Byly to opravdu vydařené Vánoce, plné lásky a radosti. A to je smysl Vánoc, být s lidmi, které máme rádi a na kterých nám záleží.

Eliška Domečková VI.B

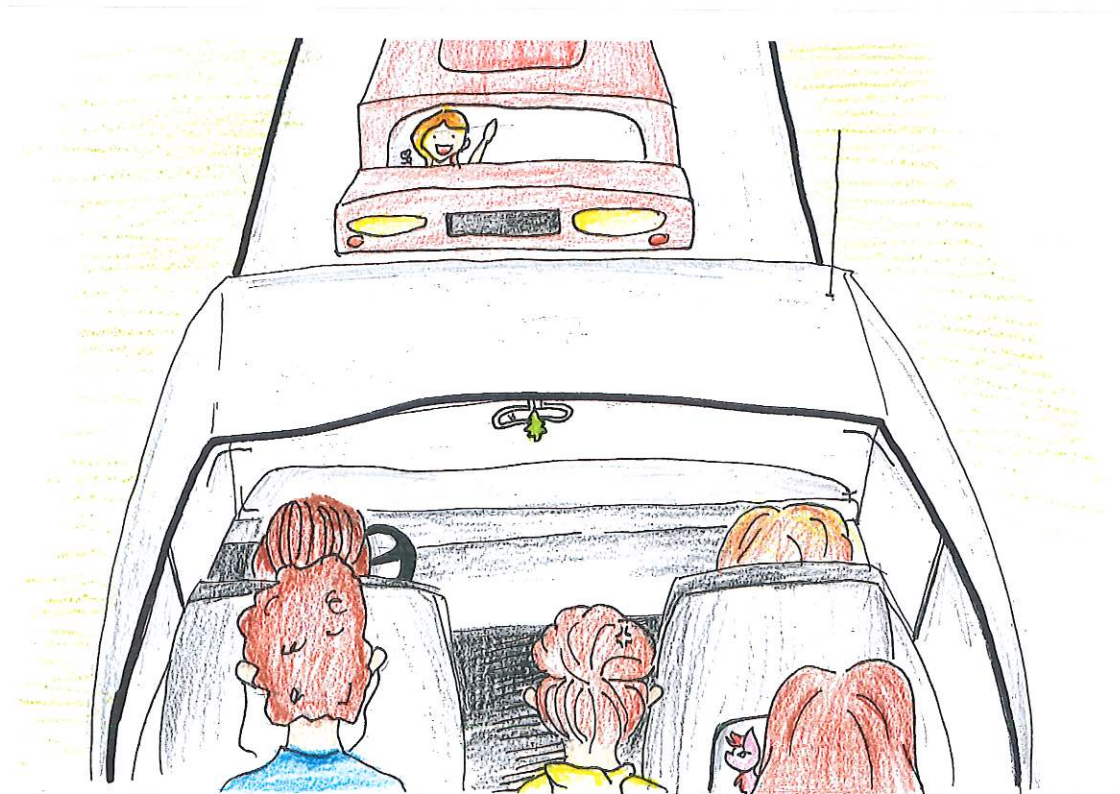
(Ne)normální Vánoce

Čekal jsem normální rodinný Štědrý den. Vše se ale změnilo, když do pokoje vtrhla moje mladší sestra. A to by nebyla Natálka, aby všechno hned nevyžvanila. „Máma s tátou mi právě řekli, že pojedeme na výlet.“ Vlastně jsem to tak trochu čekal. Každý rok jezdíme na Silvestra někam pryč a byla jen otázka času, než začneme jezdit i někam na Vánoce. „No super,“ odpověděl jsem sarkasticky a šel si zkontrolovat mobil, jestli je dostatečně nabitý, abych tu cestu v autě přežil. Sbalili jsme se a vyjeli.

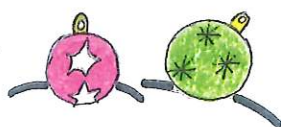
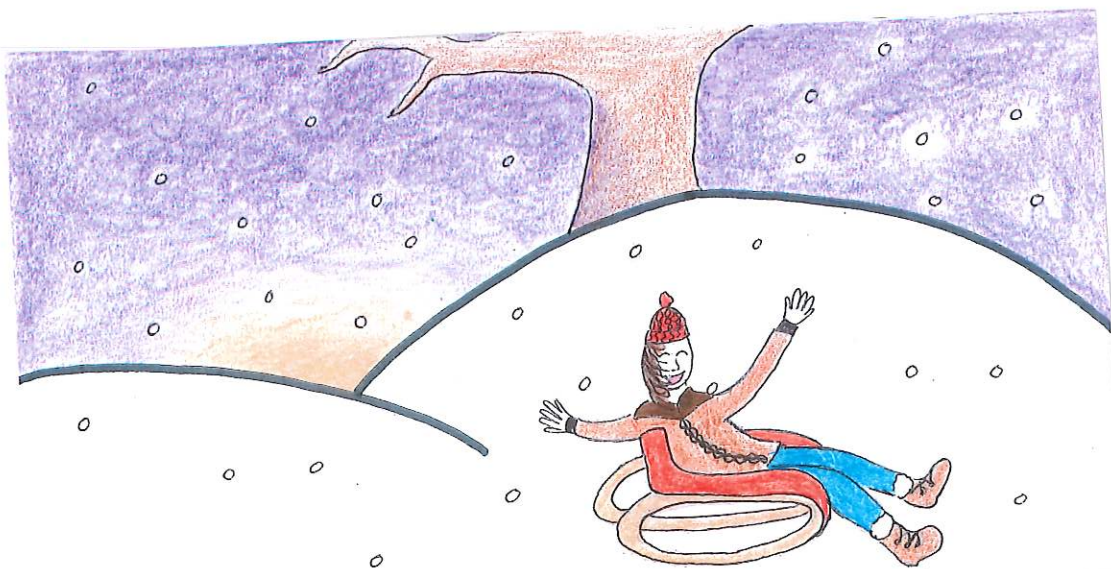
Cesta byla dlouhá, nudná a hlavně, s vybitým mobilem, velmi náročná. Můj bratr celou dobu poslouchal písničky ve sluchátkách, takže s ním nebyla žádná řeč a moje sestra se koukala na nějaké video o koťatech. Po hodině cesty jsme zastavili na benzínce, abychom natankovali a nasvačili se. Nečekali jsme, že bude cesta tak dlouhá.

Kolony aut byly úplně všude. Nemohli jsme se z místa ani pohnout, a tak jsme jen stáli a čekali. Po dlouhých čtyřech hodinách stání nebo popojíždění jsme se konečně rozjeli. No a neuvěříte, co se nám stalo pak. Z auta se začalo kouřit, rozsvítila se celá palubní deska a auto prostě přestalo jet. Naštěstí pro nás v nějaké vesnici a ne na dálnici. Museli jsme auto rychle odtlačit na krajnici. Po první hysterii naši zavolali do hotelu, že stojíme asi 10 km od hotelu. Nabídli nám, že pro nás dorazí. Byl už večer a místo, abychom seděli u štědrovečerního stolu, jsme seděli v autě a čekali na pomoc. Místo řízku se salátem jsme povečeřeli zbylé řízky s chlebem a koukali do oken na rozsvícené stromečky. Pro naši rodinu začaly opravdové Vánoce až na Boží Hod. Na tyhle svátky jen tak nezapomenu.

František Hrabánek VI.B

Zima 2017

Letošní zima byla krutá dost,
byla cítit až na kost.
Sněhuláci- ti se mají,
z rýmy si nic nedělají.

Já se zimy nebojím,
poradím si s obojím
- s mrazem i se sněhem,
já to zvládnu s úsměvem.

Chumelí a chumelí,
my se však budeme smát,
zimu má přeci každý rád.

Klára Formanová VII.A

Zima

Jaro, léto, podzim, zima,
každá barva je však jiná
a ta zima chudák bíla,
na černo se přebarvila.

U studánky starobylé,
stojí silná baba Bíla.
Děti ji tam postavily,
aby dědu vystrašily.

Zima je jak bílej plášť,
pokrývá nám celou pláž.
Zima je jak bílá láska,
bude s náma vždycky zvlášť.

Natalia Palamarchuk VII.B

Zimní období mám velice rád. Mám pro to spoustu důvodů. Zimou začíná i vánoční období, na které se všichni těšíme.

Vánoční trhy, pečení cukroví a přípravy, které jsou vždy tak dlouhé, a pak Štědrý den uteče tak rychle...

Všichni si přejeme, aby vánoční období bylo bílé, zasněžené, ale v poslední době tomu tak není.

V zimě mě baví jezdit na hory. Tam mi přijde zima krásná. Stromy obalené sněhem, závěje, odhrabování aut, nasazování zimních řetězů, všichni lyžují, sáňkují nebo běhají na běžkách. Rodiče popíjejí svařené víno a grog.

Každé zimní sobotní ráno se chodívám dívat na svého tátu, jak hraje hokej Na Františku, schází se tam parta dospělých lidí, kteří si chtějí připomenout staré časy. A v neděli od začátku adventu chodíme odpoledne do kostela svaté Ludmily na náměstí Míru na mši. Zimu mám velmi rád, ale pokaždé se těším více na léto.

Když je zima, tak dny začínají být kratší a noci delší. V zimě se jede na hory. Na horách se lyžuje a snowboarduje. Potíž nastává, když v zimě není zase tak chladno a nenapadne dostatek sněhu, aby se lyžovalo. Zima přináší spoustu radosti, třeba stavění sněhuláků.

V zimě se dají provozovat všechny sporty, pro které v létě nejsou vhodné podmínky, například biatlon, carling, lední hokej.

V zimě je také nejlepší období v roce, Vánoce, a začíná nový rok. Moc se těším na zimu, protože je to moje oblíbené roční období.

Djordje Bogicevic VIII.A

Zima je asi moje nejoblíbenější roční období. Padá sníh, většina krásných kytek se schová pod sněhem a já se můžu koulovat s kamarády v parku, pokud tedy nějaký sníh samozřejmě napadne. Občas, abych udělal radost bratrovi, tak si s ním postavím nějakého sněhuláka. Nebo spolu jdeme sáňkovat či bobovat a já se jen škodolibě směju, když vidím, jak se můj bratr v dálce vybourá. Popřípadě když je velká zima, tak zůstanu místo nějakého bobování raději doma, hezky u praskajícího krbu s šálkem kakaa, zabalený v dece. Každý rok jezdíme s rodinkou a našimi známými na hory, kde chodíme jak na výlety, tak lyžujeme. Kopce jsou tu rozumné, nehrozí téměř žádné smrtelné nebezpečí. A pokud počasí přeje, tak je zde v provozu celkem 5 vleků, hned vedle chaty, takže super!

A co Mikuláš? Ten k nám chodil s čertem dříve. Když jsem byl malý, tak jsem se vždy celý den svatého Mikuláše obával, ale ty časy jsou již pryč. Ted' už mladší bratr chodí až k němu do pekla a jak se vždy bojí! Já se mu ani zas tak nedivím, protože jsem dříve byl stejný. Co se týče vánočních zvyků, tak ty se v naší rodině zas až tolik nedodrží. Občas si jen rozřízneme jablko, abychom viděli, co nás čeká v příštím roce. A zimní sporty? S nimi nejsem nějak sblížený, maximálně mě baví sledovat v televizi olympijské hry, které se konají jednou za čtyři roky. Takto já asi prožívám zimu a zimní svátky.

Kosina Jakub VIII.A

Zima

Zima je chladné období,
kdy teploty pod nulu klesají.
Podzim pomalu odchází,
vánoční čas přichází.
Bílé vločky padají,
když děti venku sáňkují.
Na kluzišti bruslíme,
na Vánoce se těšíme.

Dárky krásně zabalíme
a domovy si vyzdobíme.
Svíčky doma zapálíme,
horký čaj si uvaříme.
Krajina je sněhem zasypaná,
vánoční nálada vanilkou provoněná.
Koledy budeme zpívat
a na pohádky se dívat.

Lidé na hory jedou,
lyže si vezou s sebou.
Teplé bundy oblékneme,
čepice si nasadíme.
Užijeme si bílý sníh,
budeme jezdit na saních.
Až začne sníh pomalu tát,
jaro už bude za dveřmi stát.

Tereza Stoklasová VIII.A

Zima podle mě

Zima je krásné roční období, které k nám přichází vždy ve stejnou dobu. Následuje hned po podzimem. Začátek zimy nám signalizuje i ptactvo, které odlétá do teplých krajin. Taky se mění i příroda. Zimní příroda má své kouzlo. Kromě toho pan Mráz pokryl všechny řeky průhledným a studeným zrcadlem. Střechy domů, budov zdobí dlouhé ostnaté dráty v podobě rampouchů. Z nebe se na nás snášejí bílé vločky jako sněhové víly. Pole a louky se změnilly na bílou sněhovou deku, vytvořenou čistým bílým sněhem. Padající sníh zdobí nejen pole a louky, ale i stromy, které oblékl do dlouhého bílého kabátu. K zimě patří i sněhuláci. Ranní mrazíky nás štípou na tváři. Všechno má svůj začátek i konec. Rovněž i zima se jednou začne a pak její vláda končí. Konec vládnutí zimy nám ukazují první sněženky, tající led a sníh. Po zimě následuje jaro.

Evangelos Ermis Tavantzis VII.A

Jedné mrazivé prosincové neděle jsem večer seděla v okně a dívala jsem se, jak se na ty neznámé tváře lidí pomalu snášejí vločky sněhu. A když jsem tam tak seděla, přemýšlela jsem o tom, proč se mám celý život učit a dělat něco pro to, aby si mě lidé zapamatovali, když stejně všechno jednou skončí a upadne v zapomnění. První tři roky našeho života se o nás mamka stará doma. Učí nás ty nejjednodušší věci, které teď bereme jako samozřejmost. Jako je čištění zubů, chození na záchod, uklízení si hraček a nebo jíst u stolu a nepobíhat s jídlem v puse po místnosti. Pak pár let chodíme do mateřské školy a učíme se další jednoduché věci. Učíme se barvičky, čísla od jedné do desíti a také, jak si máme správně vázat tkaničky. Pak následuje devět let, kdy chodíme na základní školu a plníme povinnou školní docházku. Celých devět let nadáváme, že musíme ráno vstávat a jít se vzdělávat. Na konci osmé a začátku deváté třídy se rozhodujeme, kam půjdeme studovat dál. Teda aspoň většina z nás. I přestože jsme to ranní vstávání nesnášeli, tak se chceme dál vzdělávat, aby z nás jednou něco bylo. Po čtyřleté střední škole jde spousta studentů pracovat, ale také je tu mnoho studentů, kteří se chtějí dále vzdělávat na vysoké škole. Když si po všech těch školách hledáme své zaměstnání, chvíli to trvá, ale vždy se něco najde. Chceme pracovně růst a dělat kariéru. A když se rozhodneme, že bychom chtěli miminko a že bychom si chtěli založit rodinu, učíme se být dobrými rodiči a později i prarodiči. Učíme se celý život, ale se smrtí přichází nevyhnutelné zapomnění. A vše, co jsme dělali, je nakonec zbytečné.

Tereza Lucie Špulková IX.B

Zimní hrátky

Zimní čas má rádo hodně lidí kvůli sněhu, svátkům, nebo kvůli setkání s rodinou.

Zimu si hlavně užívají malé děti, protože se můžou koulovat, stavět sněhuláka a slavit Štědrý den, protože dostanou dárky. Ale já si užívám zimu úplně jinak, protože jedu k babičce na Štědrý den a máme štědrovečerní večeři. Po štědrovečerní večeři si pod stromečkem rozdáme dárky a všichni jsou spokojení.

Já mám na zimě rád, že když začne sněžit a mám z toho radostný pocit, protože cítím, že začala zima a blíží se Vánoce. Když jsem v Praze, tak rád chodím na procházky do parku a rád se válím ve sněhu. A když jsem u babičky na vesnici, tak chodíme bobovat a celý den jsme venku, dokud nejsem úplně mokrý a studený. A nejradši bobuju s Besinkou, mým pejskem, který za mnou běhá a štěká a chce, abych jí házel sněhové koule jako míček. Když se vrátím, babička mi uvaří teplý mátový čaj, sedneme si ke krbu a díváme se na vánoční pohádky. V Praze chodím taky bobovat, ale vždycky je tam hodně lidí a málo sněhu, tak si to tak neužiju.

V zimě také ještě jezdíme s rodinou lyžovat. Já umím docela dobře lyžovat a moc si to užívám, proto bych lyžoval pořád, i v létě. A vždycky, když dolyžujeme, tak jdeme do restaurace, kde si dáme nějaké pořádné jídlo, a večer po pořádné lyžovačce si zasloužíme jít do aquaparku.

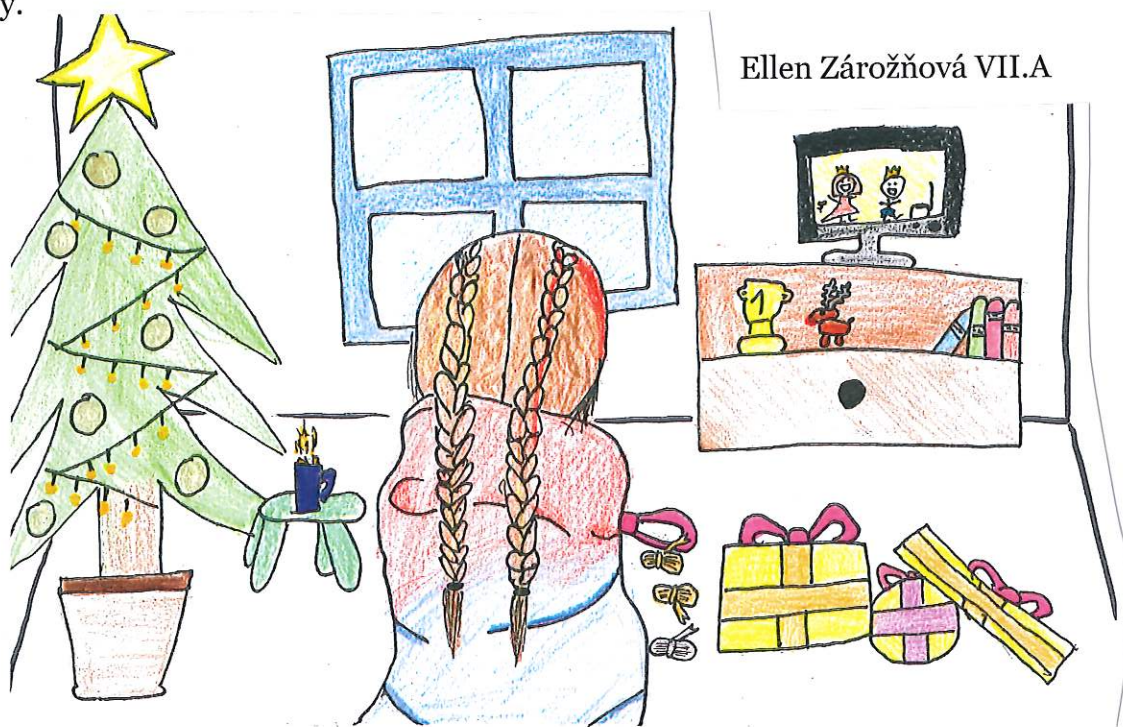
U babičky na vesnici máme velký rybník, který v zimě zamrzá, a my s tátou a s Besinkou chodíme po tom zamrzlém rybníku na výpravy a je to velké dobrodružství.

Můj vztah k zimě je velice kladný, zima je prostě super. Asi nejlepší na zimě je Silvestr. To jedeme k přátelům na chatu, sejde se nás tam celá parta a pak čekáme do půlnoci. A tři minuty před půlnocí čekáme před chatou s rachejtlemi, a když je půlnoc, tak je zapálíme. A začíná půlnoční ohňostroj.

Roman Smýkal VI.B

Zimní radovánky

Každý se baví v zimě jinak. Někdo sedí doma a někdo se baví venku. Já jsem radši venku, ale ne v Praze. Spíš na vesnici, nebo v cizině, ale nejvíc na horách. Na horách si myslím, že si užijete nejvíc. Někdo jezdí na lyžích a někdo zase na snowboardu. Už se těším na lyžák. Když jsem na horách, tak si i někdy přistanu. Obleču se, popadnu snowboard a jdu, ale s rodiči. Ale na horách můžete i bobovat nebo sáňkovat, to je taky zábava. Ale na stavění sněhuláků nesmím zapomenout. Často jezdíme i na chatu, kde je velký kopec a to se pak jede. A koulování je taky super, i když koulí dostanete do tváře. A jednou jsem s dědou postavila iglú i s klouzačkou, to bylo bezva. Ale to byl ještě sníh. Poslední dobou už není tolik sněhu, někdy přemýšlím, že už sníh nebude. Možná někdy jo, ale za hodně, hodně dlouho. Těším se až začnu nosit kulichy a chodit s kamarády ven. Možná dostanu někdy sníh za krk, ale to patří k zimě. Vánoce, na ty se snad těší úplně každý. Miluji dávat dárky, hlavně ty vyrobené. Je úplně úžasné, jak stačí málo a danému člověku se rozzáří úsměv na tváři. Je to úžasný pocit, který zažijete málokdy. Taky jdu mezi obědem a večerí ven válet sudy a dělat andílky a všechno možné. Doufám, že si užíváte zimu stejně jako já. Zima je prostě super, plná zábavy.

Ellen Zárožňová VII.A

Zima

Zima už je tady,
já jsem tady taky.
Jdu se ven už koulovat,
sněhuláky obdivovat.
Rád se kloužu na saních,
hlavně když je venku sníh.

Balín Tomáš VIII.B

Zima

Vypadá to, že jsem mezi svými kamarády velký nepřítel zimy. Všichni se na ni nějakým způsobem těší, ale já jí nemůžu přijít na jméno. Zdá se mi, že každý rok přichází dříve, než by měla, a to se mi nelíbí. Kdo se může radovat z toho, že vstává a usíná za tmy. Sluníčko spíše kouše, než-li svítí. Mám husí kůží, když si vzpomenu, jaké to je, když ráno jdu do školy a ranní mráz se mi zasekává do nosu a tváří. No, fuj! Součástí zimy je sníh, lidé bez rozdílu věku ho milují. To je snad jediná pozitivní věc mé noční můry. Se sněhem končí i moje pohodlí. Jsem zvyklá, že mě máma vozí ráno do školy, jakmile začne náledí a první sníh, máma to vzdává a vyrážíme do školy metrem. Než se doplazím do metra, to už mám rampouchy na očích a studený vzduch v metru mě tak profoukne, že si až do školy nadávám, proč si rodiče vybrali žít zrovna v Praze.

Proč ne taková Austrálie nebo Kuba? Snad budu chytřejší a budu žít někde, kde není sníh, nejsou rukavice a zima je pěkně daleko.

Anička Markeševič VIII.A

Zima, někdo si pod tímto slovem představí jen chladné a mrazivé zimní večery, štiplavý studený vítr v obličejí a rýmu.

Každý ale vidí zimu jinak, hlavně tady v Praze je těžké ji vnímat pozitivně, není zrovna dvakrát hezký pohled na rozjezděný sníh zasypaný kamínky a jakousi solí. A proto i my jako jiné rodiny jsme rádi, když se na jeden či dva týdny v zimě dostaneme z Prahy pryč do hor.

Pro mě je zima už od dětství spojená hlavně s Vánocemi, posledních pár let i se Silvestrem. Jsou to vždy krásné svátky, kdy je celá rodina pohromadě. Když se po celém dni všichni sejdem u krbu, popijíme horký meduňkový čaj s medem a citronem.

Skoro každé Vánoce jsme v jedné krkonošské chalupě, jsme tam vždy celá rodina, je prostě jedinečné se po celém roce sejít u jednoho krbu, zdobit perníčky, je toho hodně - všelijaké maličkosti. Děláme jako rodina vše spolu a to je hlavní.

Tento čas je mě opravdu důležitý jako celá moje rodina.

Nikola Hromádková VIII.A

Zima

Na zimě nejvíc miluji, když si můžu zalézt pod teplou deku, uvařit si čaj a číst si nějakou zajímavou knížku. Taky mě v zimě hrozně baví prozkoumávat zamrzlé okolí na chalupě nebo stavět něco ze sněhu. Minulou zimu jsem šla společně s kamarádkami po zamrzlém potůčku až pod takový malý mostík. Protože byl potůček zamrzlý, tak se na něm vytvářely krásné ornamenty. Taky jsme stavěli jednorozce ze sněhu. Pracovali jsme na něm 3 dny. Po dokončení nám ho malé děti z naší vesnice zničily. Bruslili jsme po zamrzlém rybníku, bobovali jsme na kopci, zapnuli si nahlas písničky a zpívali si, chodili jsme po vesnici a jejím okolí a fotili jsme krásy přírody.

Zima je jedno z mých nejoblíbenějších období. V zimě se dá dělat spousta věcí, tak doufám, že letos napadne hodně sněhu, abychom mohli postavit ještě většího jednorozce.

Kateřina Slepíčková VIII.A

Cesta do bíla

Odcházím ze své rodné vesnice. Za brzkého rána jsem si sbalila zbytek chleba a kousek vyuzené ryby. Obrnila jsem se proti nízké teplotě otcovým zimním, časem poznamenaným pláštěm a vyrazila jsem na západ. Naše babička kořenářka vždy říkala, že tímto směrem se brzy dojde k velkému městu. Ve městech prý žijí velmi bohatí a chytří lidé; ti určitě budou vědět, jak nám pomoci. Cesta mě vede lesem. Tento les znám, v létě si tu s ostatními dětmi hrajeme na schovávanou a stavíme přístřešky pro brouky. Les mě vždy uklidňoval, cítila jsem se tu jako doma, ale dnes je tomu jinak. Nevidím žádný z našich přístřešků, ani necítím čerstvě pokácené stromy. Vše je pokryto tlustou vrstvou bílého prachu, kterému říkáme sníh. Stojím v něm až po kolena; nohy mi mrznou v tenkých kožených botách. Přede mnou se rozléhá nekončící moře sněhu. Kdy tam asi dojdu? Všude je hrobové ticho. Ani ptáček mi nechce zazpívat na zlepšení nálady. Sluníčko se mi schovalo za mraky, kéž by vykouklo a posvítilo na cíl mé cesty. Nohy už necítím, ale začíná mě bolet rameno. Doufám, že nedopadnu jako ostatní. Nevím, jak dlouho už jdu. Začínám kašlat, bolí to. Zdá se mi, že sníh je čím dál těžší; nohama už jen sotva šoupu. Najednou slyším, jak se ke mně někdo zepředu blíží. Zvedám svoji doted' svěšenou hlavu a stěží ostřím na přibližující se postavu. Je celá oblečená v černém, má jakousi masku a v ruce drží hůl. Stojím a čekám, co se bude dít. Zamaskovaná osoba stojí pár metrů přede mnou. Nemám sílu zeptat se, co je zač, jen zhluboka vydechuji dým. Osoba se přibližuje a odhazuje můj potrháný plášť. Snaží se mi vyhrnout triko; nemám sílu klást odpor. Zvedá mi ruku a prohlíží si mé bolavé rameno. Najednou dělá pár kroků zpátky a vytahuje notes. Párkrát listuje a husím perem dělá svislou čárku. Poté prochází beze slova vedle mě a odchází pryč. Upadám do hlubokého sněhu a pomalu umrzám.

Zuzana Huschinová VIII.B

Nesnáším, když je zima, protože nemám rád na sobě několik vrstev oblečení, protože pak se nemůžu moc hýbat. Miluju ale, když přijdu domů z toho mrazu do tepla, lehnu si do postele a koukám se z okna ven, jak sněží, všichni se klepou zimou a já jsem v teple. Moc rád mám Vánoce, tolik jídla a dáreků, a když řeknete, že věříte v santu, tak nemusíte nikomu kupovat dárky a nikdy nevíte, co dostanete. Je to super.

Leon Slováček VIII.B

Zima je jedno z ročních období. Většina lidí si vybaví mráz a sníh. Ti menší spíš Vánoce. V zimě začíná i nový rok, kterým bude za pár měsíců rok 2018. Zima je krásné roční období. Lidé jsou zahalení v hustých bundách s kožíšky a velkých pletených šálách. Důležitá je i čepice a boty. Pro holky kozačky nebo boty do sněhu. Ve městě jsou lepší nějaké protiskluzové, protože místo sněhu je spíš náledí. To ale silničáři posypou štěrkem - přírodní zrnitý materiál. Bohužel na nějakých cestách není, a tak dochází k mnoha nehodám. V zimě je člověk víc líný, protože mu je venku zima. Raději tráví čas doma u topení, s čajem nebo zachumlaný v posteli. Únavu podtrhuje také šero, které je skoro celý den. A ani sluneční paprsky moc nejsou. V tomto ročním období lidé hlavně v dospělosti mají nervy. Jsou totiž Vánoce. A někteří místo toho, aby s nimi měli spojenou pohodu, rodinné setkání a dobrou náladu, tak mají spíš stres. Pečení cukroví berou jako ztrátu času, nakupování dárek jako nepříjemné mačkání mezi lidmi v nákupních centrech. A výzdobu nebo živý stromeček jako nepořádek a žrou ty peníze. Takových lidí je čím dál víc. No není to smutné?

Diana Černá VIII.B

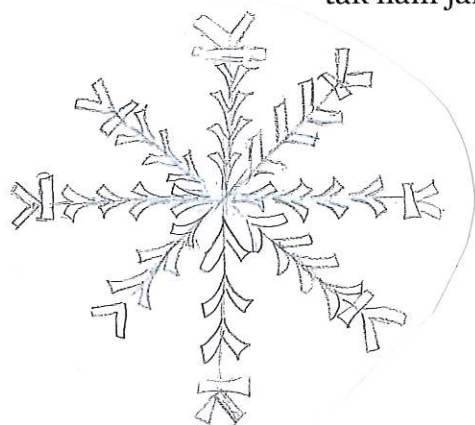
Zima

Podzim už nám končí,
ale zima začíná,
pojd'te všichni tančit,
ať to rychle ubíhá.
Užijem si svátky,
dostanem i dárky,
můžeme jít bobovat,
a půjdeme i lyžovat.
Až nám zima skončí,
jaro zas začne.

Veronika Tabrea VIII.B

Zima

Venku mrzne, venku fouká
Sněhulák tam v mrazu kouká.
Venku mrzne až to praští
a sněhu venku přibývá.
A až mrznout přestane
tak nám jaro nastane.

Karel Weiss VIII.B

Vánoční prázdniny 2016

Je poslední den školy před Vánocemi, Štěpán a já plánujeme výlet do Jablonce za jeho dědou. Strašně se na to těším. Už jsem tam byl hodněkrát v létě i na jaře, ale nejlepší je to v zimě. Teď bude za hodinu matematika, tu nemám moc rád. Pak ještě bude český jazyk a tělocvik. Už se nemůžu dočkat, až odjedeme. Budeme tam stavět úkryty a domečky, brodit se sněhem daleko přes les a nejlepší bude, že máme Frixiho, to je Štěpův pes.

„No dělej, Hugo!“ řve na mě trenérka o hodině tělocviku. „To mají být kliky. Chci vidět od každého alespoň dvacet. Hezky zadek rovně, ne, že ležíte na zemi!“ Ani jsem nedodělal svoje a už zvonilo. Setkal jsem se potom se Štěpou v jídelně. Štěpa měl k obědu buchtíčky se šodó, já kuře na paprice. Oblékli jsme se a šli jsme rychle ke Štěpovi domů.

Štěpova máma mě přivítala a řekla, že je všechno připraveno. Jdeme do auta. Brali jsme čerstvou zeleninu, krutí stehna a jednu celou bednu chleba. Prohodili jsme si školní aktovky za veliké torny s oblečením a kalhotama do sněhu. Všechno je v autě, všechno je v poho. Paráda, už můžeme jet.

V autě Frixia ležel vepředu s Petrou, Štěpovou mámou. Štěpa má ještě bráchu Jendu, který chodí do první třídy, a sestru Elišku, která chodí do čtvrté třídy. Ti seděli vedle mě. Trvalo to dvě hodiny, než jsme tam dojeli. Už byla tma, všude sněh, někde i po kolena. Ale to nic není, až budeme v lese, tak to bude něco.

Děda byl šťastný, že nás vidí. Vyndali jsme všechno z auta a vzali to do chaty. Bylo tam teplo a ozdobeno. Všechno jsme položili na zem a torny jsme dali do pokojů. Po pár minutách jsme měli malou večeři – chleba s pomazánkou. Potom jsme šli spát. Spali jsme jako bobři.

Ráno jsme se vzbudili a šli snídat. „Co budeme dneska dělat?“ ptá se Jenda. „No, půjdeme určitě ven a něco si postavíme,“ řekl Štěpán. „Máme tam pořád nějaké bunkry, který by se hodily. Můžeme je rozebrat a postavit nový.“ „Ano! To bude dobrý nápad,“ odpověděl Jenda.

Oblékli jsme se do sněhových kalhot a bund. Také jsem si přinesli naše zbraně: sekyry, nože, kopí, luky a šípy atd. My si totiž rádi hrajeme na indiány. Štěpa se jmenuje Bao, to znamená siuxky liška a já Whakowha, to znamená Útočný medvěd, také Siuxky. Máme navíc kapslíkové pistole a pušky, jednu přebíječku a jeden revolver. Fungují tak, že se tam dají kapslíky na plněné černým prachem, když střelíš, tak z konce vystřelí kouř.

Šli jsme tehdy do lesa a hráli jsme si. Byla jedna velká bitva, pak jsme stavěli úkryty a takové věci. Potom jsme se museli vrátit na oběd, protože jsme měli veliký hlad. K obědu byly krutí stehna a knedlíky. Naléval se omastek a podávalo se zelí. Mňam! Já a Štěpa jsme si vzpomněli, že máme úkoly. Tak sedíme a píšeme. Nuda, nuda, takový plýtvání času.

Večer chtěla Štěpova máma, Petra, jít běžkovat. Vzpomněl jsem si, že tam měli běžky. V Jablonci mají strašně dobré trasy na běžky. Když jsme běžkovali, tak jsem hodněkrát spadl, takže jsem se vrátil s modřinama. Ale Štěpán umí moc dobře běhat

na běžkách, proto se mu nic nestalo. K večeri byl zase chléb a pomazánka. Chvilku jsme se dívali na televizi a pak jsme šli spát, zase jsme spali jako bobři.

Druhý den jsem odjel autobusem zpátky do Prahy. Slavil jsem Štědrý večer doma s mojí rodinou. Zato Štěpa, ten je slavil na venkově. Vánoce uprchly jako vítr a prázdniny skončily. Já a Štěpa jsme dostali mnoho dárků a štěstí. Moc jsme si to užili. Doufám, že jste si je taky užili.

Hugh Wallace-Acheson VI.B

Zimní drak

Jednoho dne ráno maminka vzbudila děti, aby vstaly, že je krásný den. Děti vstaly, nasnídaly se a vyrazily na procházku do lesa. V lese našly podivné vajíčko. Elena se Zuzkou se rozhodly, že se schovají a budou vajíčko pozorovat. Z vajíčka se vyklubal malý bílý drak. Elena a Zuzka šly opatrně k dráčkovi. Elena dostala nápad, že dráčka odnesou jinam, aby nemohl nikomu ublížit a aby nikdo neublížil jemu. Elenu napadlo, že by ho mohly schovat do velké jeskyně na konci lesa. Elena se Zuzkou vzaly draka a utíkaly s ním do jeskyně. Cestou dostaly hlad, tak se podívaly, co jim maminka dala s sebou do batůžku. Elena našla kus chleba. Podělily se o chleba i s dráčkem. Když dorazily do jeskyně, hledaly, kam by mohly dráčka ukrýt. Elena se Zuzkou našly v jeskyni tajnou chodbu. Kolem sebe viděly barevné proužky. Barevné proužky je dovedly na druhou stranu hory. Skočily do trávy a Zuzka řekla, že je jí zima, proto si vzaly kabáty. Elena dráčka také schovala do kabátu. Když ušly ještě kus cesty, narazily na velkého draka. Ten se jich zeptal, co tu dělají. Elena řekla, že našly v lese malého dráčka. Drak jim poděkoval, že dráčka donesly. Drak se zeptal, jak se jmenují. „Já se jmenuji Elena a toto je moje sestra Zuzka.“ „Já jsem Ota a ten malý je můj syn Petr“ řekl drak. Drak dětem vyprávěl, že zde žijí už spoustu let, že jsou zimní draci, proto mají bílou barvu. Drak se zeptal, jestli se nechtějí proletět. Elena řekla, že je moc pozdě a že už musí domů. Drak jim ještě jednou poděkoval a dráček jim zamával. Když přišly domů, maminka se rozzlobeně ptala, kde byly tak dlouho. Elena se Zuzkou mamince vyprávěly, jaké prožily dobrodružství a že se skamarádily s draky. Ráno Elena se Zuzkou vstaly brzy, nasnídaly se a vyrazily za draky. S draky se kamarádily a navštěvovaly je tak často, jak to šlo.

Tereza Dlouhá VII.B

Zima

Nejhezčí vzpomínky na zimu jsou z Vánoc, kdy jsem sáňkovala s mladší sestrou nebo chodila na kluziště s kamarády. Ten pocit, když vám mrznou nohy, protože jste už na kluzišti asi 3 hodiny, ale vevnitř cítíte teplo, protože pijete horkou čokoládu s marshmallow a jste s lidmi, které máte rádi. Zima je dvoustranná, z jedné strany jsou dárky, cukroví, přátelé a krásné chvíle prožité s rodinou, na druhé straně jsou boty zničené od soli, kterou posypávají chodníky, abychom neupadli. Na zemi leží šedohnědá hmota. Není to ani sníh, ani voda, je to něco mezi tím. Zima je celá taková dvoustranná. Můžu vám to dokázat, například Vánoce - myslíte si, že nemají chybu, ale mýlíte se. Dárky, dárky jsou úžasné, ale ne měkké dárky. Nevím, jak vy, ale mně osobně v dětství vždy vadilo, když jsem vzala dárek do ruky a cítila jsem, že je měkký. Byl to strašný pocit, ale časem se to zlepšilo. Začala jsem dávat měkké dárky já. Nebo vánoční stromček (myslím živý, ne umělý) je hezké zdobit stromček, ale pokaždé se bodnout do prstu, protože tam chcete pověsit ozdobičku, ne, děkuji. Proto už asi tři roky máme stromček umělý, myslím si, že je to mnohem lepší. Vyzkoušejte si to sami. Hezkou zimu vám přeji.

Konevych Kristýna IX.B

Pražská zima

Větve stromů listy ztrácí,
dlouhá zima už se vrací,
všude bláto, všude hlína
žádný sníh, jenom špína.

Ale já chci jinou zimu,
bílé město, všude sníh,
který schová všechnu špínu
a pojedeme na saních.

A kdo ví, možná to letos dobře dopadne
a i nám v Praze trochu sněhu napadne.

Jiří Bláha VI.B

Úvaha o dlouhých zimních večerech

Když se řekne zima, vybaví se mnoha lidem především mráz, brzké stmívání a především dlouhé zimní večery. Ty už nám pomalu začínají a každý přemýšlí, jak se v podvečer, když je venku tma, zabavit. Původně jsem zde chtěl psát o Mariáši, ale pak mi došlo, že jsem vlastně do Smetánku ještě nikdy nenapsal báseň. A tak, když vidím, kolik mých spolužáků se do básnění do Smetánku pouštělo a pouští, napadá mě, že při dlouhých zimních večerech se dá zabavit i psaním básniček. Dejme tomu, že Vám někdo vymyslí pár slov (v mém případě „lípa“, „dům“, „malina“ a „láska“) a řekne Vám, že je máte použít ve své básni.

A pak to vypadá třeba nějak takhle:

Strejc Brambora

Kolem lípy letí vrána,
dům je velký jako kráva.

Malinu jsem snědl dnes,
močím teď víc než náš pes!

„Láska, to je potvora!“
říkal mi strejc Brambora.

Zastesklo se mi po něm,
za minutku jsem u něj.

„Bramboro, ty stará vojno,
pro dnešek máš volno.“

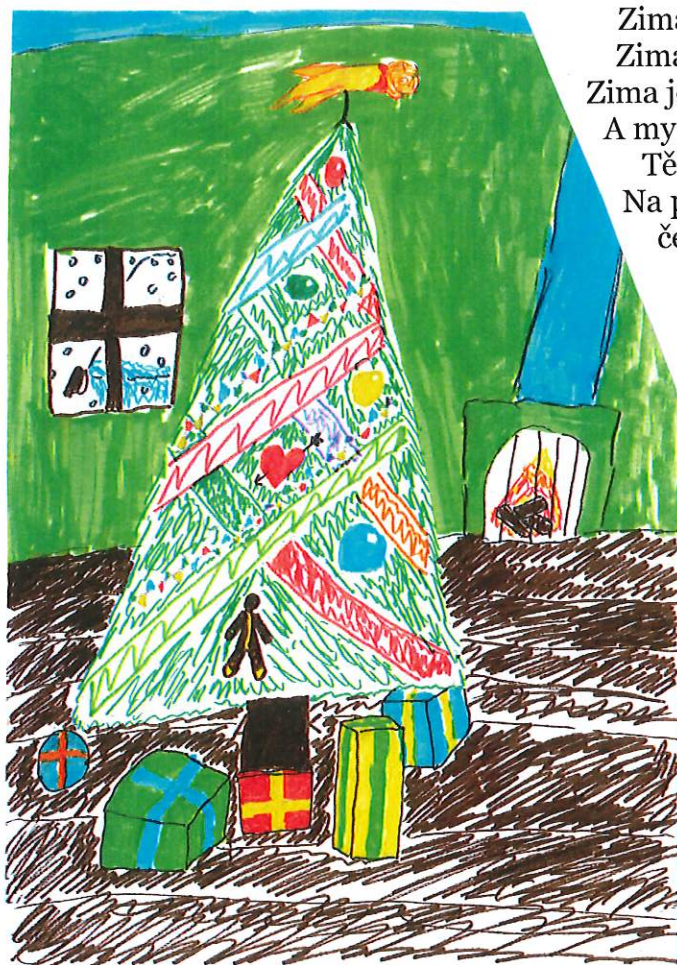
Jak vidíte slova „dům“, „láska“, „lípa“ i „malina“ jsou zde použita. I takovým způsobem, jako je vymýšlení básniček se můžete o dlouhých zimních večerech bavit. A já mám za sebou svou „básnickou“ premiéru ve Smetánku.

Václav Werner VIII. A

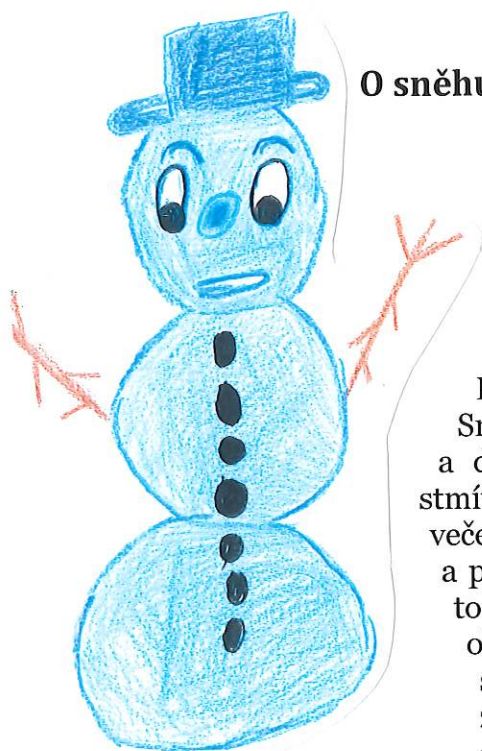
Zima

Zima začíná, zima končí
Zima probíhá, zima stojí
Zima je v tobě, zima je v nás.
A my jen čekáme na mráz.
Těšíme se na Vánoce
Na příbuzné, na hrátky,
čekáme i na dárky.

Samuel Rubeš VIII.A

O sněhulákovi, který ztratil svůj nos

Za devatero horami a devatero řekami žil byl jeden velký krásný sněhulák jménem Rudolf. Tenhle sněhulák měl ruce z větviček, na hlavě nosil modrý hrnec, měl také sedm knoflíků, pusou, dvě velké oči z uhlí a jeden dlouhý špičatý oranžový nos z mrkve, který mu každý jiný sněhulák záviděl.

Každé ráno chodil postávat k cestě blízko malé vesničky Snížkov a zdravil tam všechny kolemjdoucí děti, zvířátka a další sněhuláky. U cesty stál, až dokud se nezačalo stmívat, a pak šel do lesa do svého skromného domu na večeři, na kterou pozval své přátele. V noci skočil do postele a přemýšleje o dalším dni rychle usnul. A takhle nějak se to opakovalo každý zimní den. Jednoho rána se vzbudil, oblékl se, podíval se do zrcadla, s otevřenou pusou zůstal stát, párkrát zamrkal, jestli se náhodou nepřehlédl, a zakřičel: „Kde mám svůj nos?!“ Rudolf panicky běhal po domě a nevěděl, co má dělat, protože bez svého krásného nosu se styděl vyjít na veřejnost. Nakonec se

překonal, rychle vyběhl z domku a běžel za svým nejlepším kamarádem sněhulákem Františkem, který bydlel jen kousek od domku Rudolfa. Jakmile dorazil, začal bušit na jeho dveře. František ještě rozespálý otevřel dveře, udiveně se zahleděl na Rudolfa, pustil ho dovnitř a začal se mu smát. Rudolf si s pláčem sedl do křesla a vyprávěl mu, co se stalo. „Co mám teď dělat?“ zeptal se smutně Rudolf. „Myslím si, že bys měl svůj nos začít hledat. Poptáš se přátel, nebo koho potkáš, jestli náhodou neviděli někoho nést tvůj dlouhý špičatý oranžový nos z mrkve, a já za tebe mezitím, jako správný kamarád, budu zdravít kolemjdoucí.“ Rudolf se na Františka s úsměvem podíval, poděkoval mu za radu i za pomoc, rozloučil se s ním a vrátil se k sobě domů. Doma si do batůžku sbalil pár věcí na cestu jako třeba šálu, jídlo a pití, notýsek a plyšáka, kterého dostal od Františka, kdyby mu náhodou bylo smutno, a vyrazil.

Nejdříve šel Rudolf do Snížkova, kde potkal jezevce a začal se ho vyptávat: „Neviděl si tudy jít někoho, kdo nesl dlouhý špičatý oranžový nos z mrkve? Já jsem ho totiž ztratil, a takový nos je nenahraditelný a moc mi chybí.“ Jezevec se na něj podíval a odpověděl mu: „Před nějakou chvilkou jsem tady viděl skákat zajíce Skokana, který držel v ruce jednu mrkev, ale tvaru jsem si nevšimnul. Bydlí tamhle za rohem v zeleném domečku. Doufám, že jsem ti pomohl.“ Rudolf mu poděkoval za radu a šel navštívit zajíčka.

Zrovna vycházel z domu, a tak ho pozdravil a řekl mu: „Ahoj, Skokane, jsem moc rád, že jsem tě potkal. Jezevec mi říkal, že sis nesl domů nějakou mrkev, a já zrovna jednu hledám. Ta mrkev má být můj nos, který je dlouhý, špičatý a oranžový. Nebyla ta tvoje mrkev právě taková?“ Skokan se na něj podíval a odpověděl: „Hele, tvoje mrkev to nebyla, klidně ti ji ukážu, protože je dost krátká, ale mohl by ji mít medvěd Míša. Ten mi ji totiž dal, a zbyly mu ještě dvě, a jedna z nich se tvému popisu dosti podobala, ale nejsem si stoprocentně jist. Míša bydlí na začátku tamtoho lesa.“ Rudolf nadšeně děkoval a pospíchal k lesu za Míšou.

Rudolf rychlou chůzí došel až k domku u lesa a zaťukal. Nikdo neotevřel, a tak zaťukal podruhé, ale nikdo tak či tak neotevřel. Sněhulák už chtěl odejít, ale náhle na něj Míša

z okna zavolal: „Ahoj, Rudolfe, promiň, že jsem neotevřel, ale zrovna vařím oběd. Dáš si se mnou? Mám česnečku.“ Rudolf přikývl, vešel dovnitř a sedl si k jídelnímu stolu, kam už mu Míša připravil polévku. „Děkuji za pozvání na oběd, už jsem měl docela hlad. Ale já se tě jdu zeptat, jestli jsi neviděl můj nos z mrkve. Je dlouhý, špičatý a oranžový. Zajíček Skokan mi říkal, že jsi mu jednu mrkev dával a že ti ještě dvě zbyly. Máš je ještě?“ ptal se Sněhulák. „Rudolfe, Rudolfe. Je mi líto, ale tu menší jsem snědl a tu špičatou jsem dal paní Sově.“ odpověděl Míša. Rudolf tedy smutně dojedl svou česnečku, poděkoval a vyrazil za paní Sovou. Na cestu se ptát ani nemusel, protože všichni přece vědí, kde bydlí, je to totiž to nejznámější zvíře široko daleko.

Cesta byla dlouhá, ale Rudolfa ani nenudila, protože při tom přemýšlel, co by dělal, kdyby nos nenašel. Konečně tedy dorazil, zastavil se u vysokého modřínu a zavolal: „Paní Sovo, přišel jsem se vás na něco zeptat, jste doma?“ „Rudolfe, jsi to ty? Zrovna jsem upekla mrkvový koláč, dáš si se mnou?“ tázala se paní Sova a s koláčem přiletěla za rozčarovaným sněhulákem. „Dobrý den, můžu se zeptat, jak vypadala ta mrkev, ze které jste ten koláč pekla? Nebyla náhodou dlouhá, špičatá a oranžová? Nevypadala náhodou jako můj nos?“ ptal se Rudolf se slzami v očích. Sova se na sněhuláka smutně podívala a odpověděla mu: „Je mi líto, ale zřejmě je to ona, vypadala přesně tak, jak si mi ji popsal. Je mi to velmi líto. Hned jak jsi přišel, všimla jsem si, že ti chybí nos, ale nenapadlo by mě, že bych koláč mohla upéct zrovna z tvého nosu. Můžu ti to nějak vynahradit?“ ptala se paní Sova. Rudolf se ani nerozloučil a s pláčem běžel domů.

Na kraji města potkal jezevce, ten ho zastavil a ptal se, proč je tak nešťastný. „Víš, šel jsem tedy za zajíčkem Skokanem, ten mě poslal za medvědem Míšou a méďa mě poslal za paní Sovou. Paní Sova mě už nikam neposlala, ale nabídla mi voňavý mrkvový koláč. Napadlo mě, jestli by nemohl být z mého nosu, a on byl z mého nosu. A tak běžím domů a nevím, co se mnou teď bude,“ se vzlykáním vyprávěl nešťastný sněhulák. „To je mi moc, moc líto Rudolfe. Rád bych ti pomohl, ale nevím jak,“ odvětil jezevec.

Tak Rudolf šel sklesle domů, kam dorazil až za soumraku. Otevřel vchodové dveře, vešel do ložnice, lehl si na postel a začal přemýšlet o vzhledu nového nosu. Náhle ho něco začalo tlačit do zad, tak se zvedl a překvapeně na to kouká. Koutky jeho úst se začaly pomalu zvedat nahoru. Rudolf začal jásat, protože na posteli ležel jeho dlouhý špičatý oranžový nos. S úsměvem od ucha k uchu zvedl svůj nos, šel k zrcadlu, nasadil si ho a koukal na sebe, až mu to vehnalo slzy do očí. Už byla skoro tma a Rudolf tušil, že František už bude doma. Nadšeně běžel do domku svého nejlepšího přítele. Rychle zatukal na dřevěné dveře a čekal na otevření. František otevřel, kouknul na Rudolfa a uviděl jeho nos! Ihned ho objal a řekl: „Jsem doopravdy rád, že jsi svůj nos našel, i když ti ho závidím. A kde jsi ho vůbec objevil?“ Rudolf mu převyprávěl celý příběh, potom mu poděkoval, že za něj zdravil u cesty kolemjdoucí, a řekl: „A teď mě omluv, musím tuhle skvělou novinu povědět ještě jezevci, zajíčkovi Skokanovi, méďovi Míšovi a hlavně paní Sově, aby si nevyčítala, že mi upekla nos,“ řekl Františkovi a utíkal do města.

O šťastném konci řekl všem zvířátkům, a pak je všechny pozval na dobrou večeři, aby jim tak vyjádřil dík za veškerou pomoc.

Adéla Vacková IX.A

Zima

Tyto dny toužím, abych se vrátila do 70., 80. a 90. let, protože mi to připadá útulné. Jak v té době byly Vánoce klidné a takové posvátné, v současnosti je to spíš pro mladé lidi, na Silvestra se co nejvíc opít (to jsem jednou slyšela pod oknem).

V té starší době mi připadalo, že byl krásný klid na ulicích, jestli znáte seriál Žena za pultem, tak tyto doby se mi líbí. Kdybych měla mluvit o tom, jestli mám ráda takové ty zachmuřené a sychravé dny nebo rovnou měsíce, odpověděla bych rozhodně „ANO!“ Miluji to! Nejvíc podzim se zimou a vlastně i s jarem.

Podzim беру jako období chystání dárků pro naše milované. Vždycky si představuju, jak venku prší nebo sněží, já se dívám na pohádku Princezna se zlatou hvězdou na čele a při tom piju kakao nebo čaj.

Zimu miluji proto, že se brzy stmívá a je venku zima a my máme teplý dům, nebo byt plný jídla.

Ale na co se nejvíc těším, je podzim, protože vyrábím dárky. Totiž každý rok pro maminku, babičku a dědečka vyrábím asi tak 15 dárků pro každého. Já nemám ráda dárky, na kterých nevidím, že je to od srdce. Když někdo bez přemýšlení koupí nějakou hloupost. Samozřejmě mně dárky nemusí vyrábět kamarádi ani moje rodina. Mým nejoblíbenějším dnem je první adventní den, Mikuláš, ale mým nejmilovanějším je Štědrý den! Ne proto, že dostanu dárky, ale proto, že je doma rozdávám a všichni mají radost, a to mě dělá šťastnou.

Zima je taky moje oblíbená, protože mám narozeniny. V prosinci zase slavíme narozeniny babičky s dědečkem. Na jaře slavíme narozeniny maminky, v každém období se děje něco krásného

Anna Salome Homolová VI.B

Zima

Zima je krásná, když padá sníh a mráz okna vymaluje. Na zamrzlém rybníku můžeme bruslit a hrát hokej. Stavíme se sněhuláky a koulujeme se. Bobujeme, jezdíme na saních a lyžujeme. Řada zvířat, jako například ježek, spí zimním spánkem. Chodí Mikuláš, čert a anděl a rozdávají dárky i uhlí. O Vánocích na Štědrý den dostáváme dárky pod vánoční stromeček. Silvestr je poslední den v roce a o půlnoci slavíme Nový rok. Eskymáci si staví příbytky ze sněhu a tomu se říká iglú. Lidé sypou ptákům krmení do krmítek, protože ptáci nemají dostatek potravy.

Patrik Vaníček VIII.B

Zima – s tímto ročním obdobím mám spojené šťastné vzpomínky. Když je pořádná zima můžu si zalézt do postele s hrnkem dobrého čaje. Ale nejlepší částí zimy jsou Vánoce. Je plno cukroví, dárků, ale taky strachu, že něco zvorám. Štědrovečerní večeře, rozbalování dárků, vánoční oběd. To je všechno super. Vánoce na chatě jsou fajn, jdeme bruslit na rybník, občas se s kamarády pokoušíme hrát hokej. V zimě se nejvíc těším na sníh. Když napadne sníh, stavíme sněhuláky, iglú, koulujeme se, je to zábava. Když o tom tak přemýšlím, zima je prima.

Alexandra Kate Smith VIII.A

Zima

Já zbožňuju zimu! Možná je to tím, že jsem se v zimě narodila? To asi ne, moje kamarádka se taky narodila v zimě a miluje léto. Nevím, proč mám nejraději zrovna zimu. Možná kvůli příjemné prosincové vánoční atmosféře? Miluji vůni vánočního cukroví a mamka ho má doopravdy dobré. Umí Vánoce udělat ještě krásnějšími a opravdovějšími, než skutečně jsou. Koukáme na vánoční filmy, posloucháme vánoční hudbu a samozřejmě papkáme vánoční cukroví. Nebo vánoční Praha? Neznám krásnější procházku, než když uličky historického centra Prahy pokryje první sníh. Každoročně, už asi tak 10 let, chodíme s mamkou na vánoční trhy na náměstí Míru koupit další ozdobu na náš vánoční stromeček. Pravda, už jich máme na stromečku hodně. Vždy si říkáme, že koupíme jen jednu ozdobu, ale když je tam vidíme...pochopte, to prostě nejde koupit jen jednu. Co mě třeba baví, je nakupování vánočních dárků. Ano, poté, co všechno nakoupím, se přímo zhrozím konečné částky, ale když pak vidíte, jak děláte lidem radost, upřímně, už je mi to pak jedno. Když mi bylo asi 10 let, dostala jsem ke svým narozeninám jeden z nejkrásnějších dárků. Projížděku kočárem. Byl to neuvěřitelný zážitek, projíždět vánočně nasvícenou Pařížskou ulicí. Já prostě miluji zimu hlavně proto, že jsou Vánoce. Ale je tu i více věcí. Třeba sníh jako takový. Je krásné, když jsou střechy domů pokryté sněhem. Ta ledovka ráno už tak krásná není, pokud rádi nepadáte na zadek nebo jiné části těla, ale to už je něco trochu jiného. Blízko u našeho domu je rybník a vlastně každý rok, za tu dobu, co tu bydlíme, zamrzne a my chodíme s tatškou bruslit. Mně to vůbec nejde, ale on je na to vážně talent. Na co naopak talent prý není, je lyžování. Což mě vede k dalším důvodům, proč mám zimu tak ráda. Každý rok jsme s mamkou jezdily lyžovat. Nejsem v lyžování kdovíjaký mistr, ale i tak mě to hrozně baví. Zkrátka tohle všechno jsou důvody, proč je pro mě zima nejkrásnější část roku, a to už se nejspíš nikdy nezmění.

Yasmin Khawajah IX.A

Zima

Letní radovánky skončily
A my jsme do zimy skočily.
Začne čas koulování,
lyžování a snowboardování.
Čtvrtletní testy nás čekají,
ale přijímací zkoušky volají.
Teď je čas zasednout k učení
i když je to velké mučení.
Ale dost o škole,
teď to bude o tobě!
Užij si zimu!
Jinak pocítíš vinu!
Užij si ty radovánky,
neboj se toho taky!

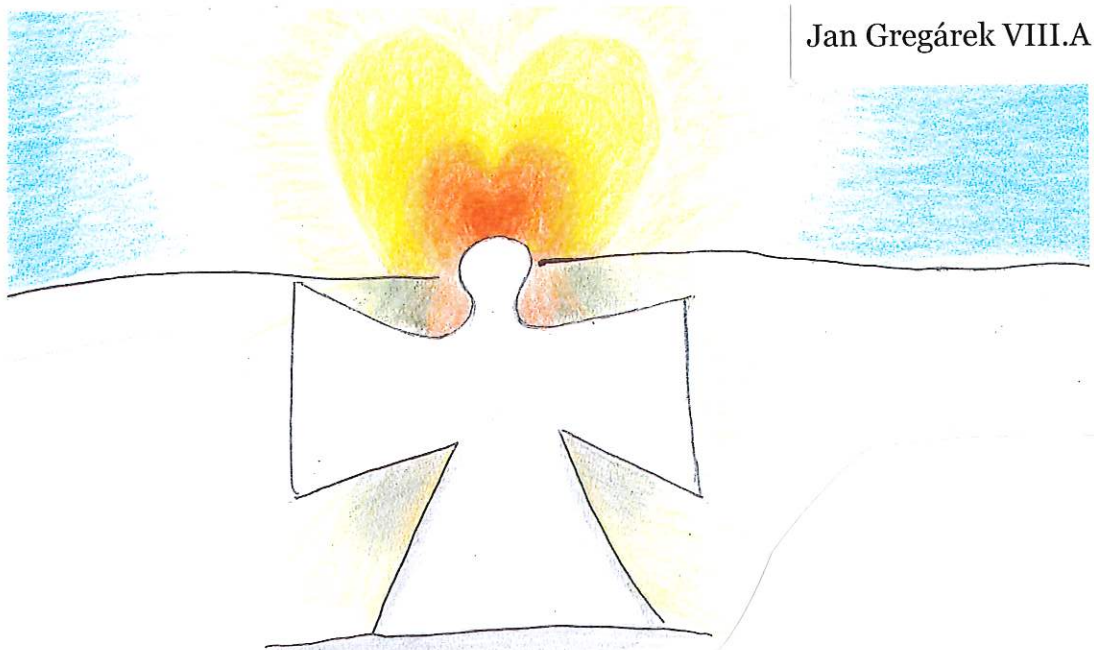
Adéla Hrbáčková IX.A

Sněhové vločky

Vločka vločce dráhu kříží,
každá někam jinam míří:
městská vločka letí k městu,
cestovní si hledá cestu,
luční padá mezi louky,
klobouková na klobouky.
Z vloček, co jsou pro legraci,
se stavějí sněhuláci.

Jan Gregárek VIII.A

Limeriky - Zima

Byl jednou jeden pán ze Sedál,
který se celý rok zimy bál.
Do sklepa se schoval,
do peřin se zahaloval,
a tak přežil zimu pán ze Sedál.

To jeden muž žijící v Hirošimě,
měl ledacos blízkého k zimě.
I když byl dospělý,
ve sněhu tvaroval anděly,
ten šťastný muž žijící v Hirošimě.

A jeden našťvaný producent z Maidstonu,
nezažil zimu ani ve filmu.
Když však sníh přišel,
trochu štěstí v sobě našel,
a tak si sněhu užíval i tento producent z Maidstonu.

Maxmilián J. Hatcher IX.A

Zima

Zima už se blíží
teplota se hodně sníží.
Často bude na nule,
nevadí, obujeme sněhule.
Venku smích a zimní radovánky
nač sedět doma, vytáhni ty sáňky.
Celý rok se válely,
odpočívaly a připravovaly se
na tento zimní čas,
co celý rok spal v nás.
Až jednou pozdě v noci,
kdy bude všechno v naší moci,
rozsvítí se stromeček
a v dálce uslyšíš zvoneček,
rozlouskneme oříšek...
čeká na nás Ježíšek.

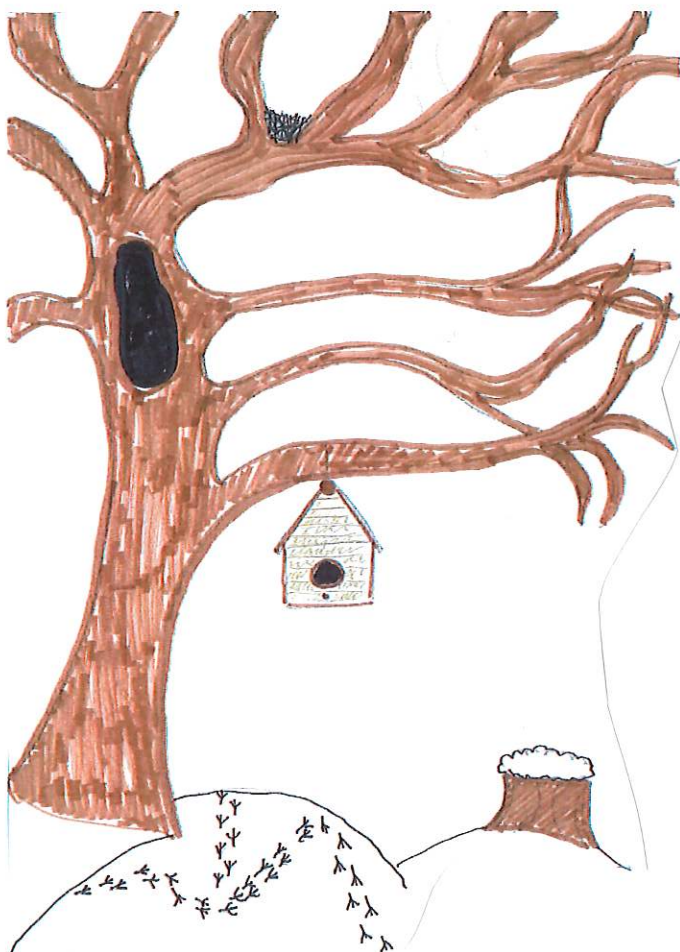
Alžběta Dolečková IX.A

Vzkaz ve sněhu

Nožičky ptáků do sněhu
napsaly spousty příběhů o tom,
jak v mrazu najít chtějí
zrnko či drobek pod závějí.

Tak přečti si ten ptačí vzkaz,
a dokud bude sníh a mráz,
choď jako pohádkový skřítek
sypat všem ptáčkům do krmítek.

Jirka Gregárek VIII.B

Zima

Zima, zima přišla zas,
a s ní strašný mráz.
Sáňky, lyže a pak sráz,
pojd'te honem na ten sráz.
Sáňky sviští, lyže jezdí,
to je super, řve na nás.
Pod stromečky mezi smrčky
zvířátka teď hledáme.
Kaštiny a jablíčka
v smrčkách jim schováváme.
A pak jdeme domů každý
za rodinou večeřet.
Svíčky svítí, oheň hoří,
stromeček nám krásně svítí,
na dárky se těšíme
až je rozbalíme.
Venku jsou teď závěje
smrk se z toho zachvěje.

Vendula Víchová IX.A

Zima

Co je to za oknem bílé?
Prostírá se to celé míle.
Sněhobílé jako mouka,
je tím pokryta celá louka.

Vyjdu a hned zapadnu,
už se celá v tom koupu.
Studí to i štípe, ale
přec je to hezká chvíle.

Všude ticho, žádný hluk.
Nikde žádný ťuk.
Žádný ptáček, žádná zvěř,
ba i veverku bys našel stěž.

A teď se i hvězd bezpočet valí.
Ale, vždyť to jsou vločky malé!
Tak co je to bílé na loukách lesních?
Vždyť to je sníh!

Zima přišla a
s ní i radost vyšla.
Všichni ven spěchají
a už si pěkně hrají.
Ani já tam nechybím
a na celou zimu se velice těším.

Ester Mahurská VIII.A

Zima

Je to jedno z ročních období, které máme buď rádi, nebo ne. Důležitou součástí je sníh, mráz, lyžování a Vánoce. I když předpokládám, že Vánoce má každý rád, tak zimu ne všichni zbožňují. Sportovní typy se mohou těšit na už zmíněné lyžování, snowboarding, bruslení a mnoho dalších sportů, které se nedají provozovat jindy než v zimě. Je to roční období pohody a radovánek na sněhu. V tuto roční dobu si každá rodina připomíná, že je důležité být spolu. I když si někteří členové rodiny nerozumí, je důležité být na tu chvíli společně. Proto je podstatné se na chvíli zastavit a rozhlédnout okolo sebe. Třeba, když sněží, nepřijde vám zajímavé, že každá vložka je jiná a že nenajdete dvě stejné? I když je chladno a my musíme být zachumlaní v teplé bundě, šále a čepici, zkusme si to aspoň trochu užít, přeci jen je to součást našeho života, která se každý rok opakuje. A musíte uznat, že není nic hezčího než zasněžený les.

Nikola Kolaříková IX.A

Limeriky - Zima

Byl jeden muž žijící v Limě,
který donedávna nevěděl o zimě,
jednoho dne začlo sněžit,
v koulování se začlo soutěžit,
a tak zažil zimu i v Limě.

A to jeden muž z Paříže,
bál se zimy jako čert kříže,
Sníh ten muž nesnášel,
vždy mu přinesl jen kašel,
a tak lehl ten muž z Paříže.

Zima přišla i do Aše,
sníh všude kolem práše,
všichni občané s lopatou
sníh odstraňovali prací houževnatou,
a pak ho odvezli pryč z Aše.

Matyáš H. Hatcher IX.A

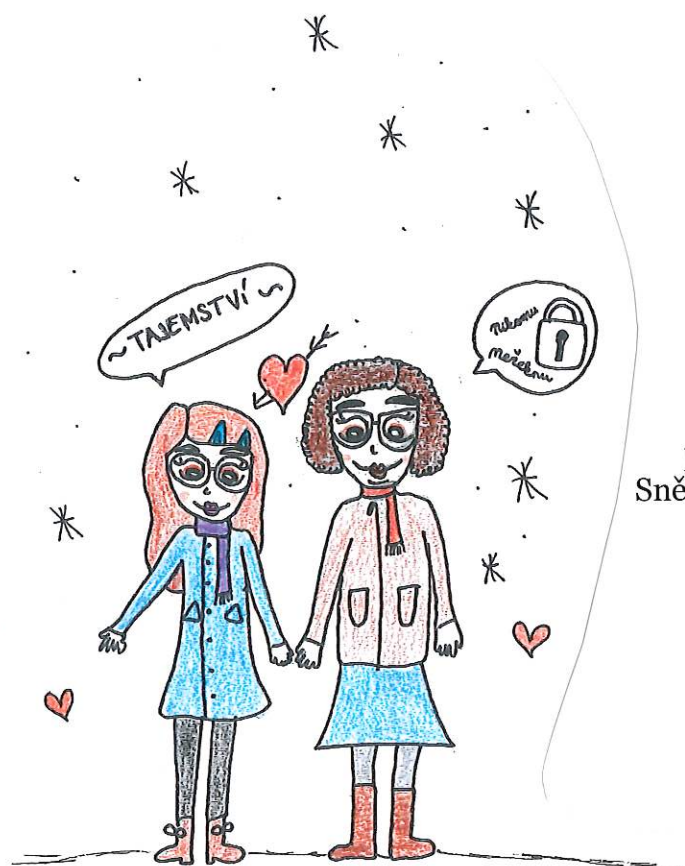
Zimní čas

Zima je nádherná. Mám moc ráda chození po zasněžené Praze, nošení teplých kabátů, šál, čepic a rukavic a popíjení horké čokolády na vánočních trzích. Mám dokonce i ráda zběsilé vánoční nakupování dárků, které asi většina lidí nenávidí. Mně to nevadí. Vždy pomyslím na obdarovávaného člověka a v hlavě si představuji, jak jsme spolu šťastní a předáváme si dárky. Já osobně mám ale radši rozdávání dárků než jejich dostávání. Vždy je mi dobře, když vidím člověka nadšeného i z maličkosti, kterou jsem mu dala nebo i z pouhé mé přítomnosti. Ale více než kupované dárky preferuji, a většinou i dávám, ty vyráběné. Přijdou mi osobnější a hezčí. Ale dárky nejsou všechno. Miluji tu zimní přírodu, ale i ty chvíle s rodinou, které jsou nenahraditelné. S maminkou chodím na procházky a svěřuji se jí se svými tajemstvími, které pochopí jen ona. S babičkou pečú vánoční cukroví v zamoučené zástěře, zatímco její kočka

nás pozoruje z okenního parapetu. S bratrem jen tak vtipkujeme a tatínek mi dává hřejivá objetí, která mé věčně zmrzlé tělo zahřejí. A zbožňuji zdobení našeho (samozřejmě živého) stromečku našimi krásnými starými ozdobami. Nejradši mám ozdobu s malým hnědým štěňátkem. Málem bych zapoměla na našeho pejska. Naše Sheila sníh úplně miluje. Roční se v něm, a když se s bratrem koulujeme, tak za námi běhá. Pro nás určitě platí přísloví: Jaký pán, takový pes, protože my se Sheilou milujeme zimu úplně stejně.

Alžběta Šimova VII.A

Nejhezčí období

Nejhezčí období je zima,
je tma a nikdo neusíná.
Zimu máme všichni rádi,
protože jsme kamarádi
a kamarádi budeme
pokud zimu rádi mít budeme.
Sněhuláček maličký okolo něj dětičky
a s nimi jsou tam babičky.
Zvířátka chodí v zimě spát,
aby si na jaře mohly hrát.
Už se těším na bobování
bude z toho radování.
Děti si venku hrají rády
a zvláště ze svými kamarády.
Zima je už za oknem
ať už nezmoknem.

Jakub Mulderer VI.A

Zima podle mě

Zima je roční období, na které se moc netěším, protože je většinou zataženo a není moc sněhu. Ale zase na druhou stranu, pokud bude sníh, tím nemyslím jen poprašek, tak v tom případě je to lepší na venkově než v Praze a jiných velkých městech, protože v Praze je většinou sníh špinavý a rozbředlý. Tím chci říci, že pokud bude tuto zimu hodně sněhu, tak budu určitě víkendy trávit na venkově, protože se tam dají dělat zajímavé věci, jako je například stavění sněhuláka a sánkování.

V Praze se ale také dají dělat zajímavé věci, sice ne tolik, ale dají. Ale většinou jen v parcích. Například klouzání se z kopce dolů z Petřína.

Ale během letošní zimy si podle předpovědi v Praze sněhu moc neužijeme. A to mě osobně docela mrzí, protože zima bez sněhu není pro mě žádná zima.

Adam Řehoř IX.A

86. číslo Smetánka, školního literárního časopisu dětí ze ZŠ Na Smetance v Praze 2,
vychází v prosinci 2017

Téma: Zima

Ilustrace: žáci VII. A

Elektronické zpracování: Mgr. Petra Nováková

Vydávání řídí: Mgr. Zuzana Ryšánková